

HYPERKUBISMI
OSA I
Anssi Matias Miettinen

I. MANIFESTI	1
II. FILOSOFIA	7
Metatroniikka	7
Teoria ulottuvuuksista	7
Elämä on ympyrän muotoinen- elämänfilosofia	13
Hyperkubistinen tutkielma metatroniikan mukaan	22
III. TAITEILIJATEKSTI	33

I. MANIFESTI

Johdanto

Nykytaide, jos sitä moneltakaan osin voi enää taiteeksi sanoa, on menettänyt uskottavuutensa, taiteellisen arvonsa sekä rakenteensa. Galleriat ovat muodostuneet toisiaan toistavien ja mitään sanomattomien hätäisten yritelmien ajatuksettomuuden automaaksi. Taitoa ei enää arvosteta eikä liiemmin taiteellista ideaakaan tekemisen taustalla, kumpakaan näistä ei myöskään tänä päivänä tavata juuri missään. Taiteilijuuden käsite on kärsinyt inflaation kaikkien ollessa taiteilijoita ja tuo ennen arvostettu ammatti on nyt mitätöity kaikenlaisten abstraktitaiteellisten pyrkyreiden puolesta, jotka ovat vain päättäneet ryhtyä taiteilijoiksi.

Hyperkubismi on kannanotto johdonmukaisuuden ja ajatuksen sekä puhtaan idean palauttamiselle. Hyperkubismi tulee palauttamaan järjestyksen ja muistuttamaan taiteentekemisen prosessinomaisuudesta ja siitä taistelusta mitä taiteen tekeminen todella on. Hyperkubismi tuo kantaaottavuuden sekä kapinallisuuden, joka tässä kaiken hyväksyvässä ja kritiikittömyyden turmelemassa yhteiskunnassamme on painettu ymmärtämättömien ajatusten sekä ideoiden alle.

Hyperkubismi palauttaa kuvan ja teoksen tarkoituksenmukaisuuden sekä merkityksen ja haastaa nykytaiteen ontot ja ajatuksettomat sotkut sekä raamittomat teokset, jotka ainoastaan loukkaavat taiteen todellista merkitystä ja ideaa. Hyperkubismi mullistaa tavan ajatella taiteellisten teosten tuottamisesta, mutta palauttaa myös mieliimme taiteen todellisen luonteen. Taiteen tehtävä on muuttaa maailmaa, ei mukautua ja olemassa oleviin ideologioihin ja turhanpäiväisiin jatkumoihin, joita määrittelevät ensinnäkin ne, jotka eivät edes työskentele aiheen parissa.

Ymmärtääksemme tekemäämme taidetta, meidän on ensin ymmärrettävä itseämme. Hyperkubismin filosofia nojaa itsetuntemuksen sekä oppimisen prosessille, jossa kyseenalaistamme niin esineiden, kun oman itsemmekin ja ajattelumme rakenteet sekä tavat toimia. Totuuden tavoittelu, tapahtumien ja asioiden, ongelmien sekä esineiden todelliseen luonteen sekä todellisuutemme rakenteiden ymmärtäminen ja niiden todentaminen kolmiulotteisiksi rakenteellisiksi teoksiksi on päämäärä, jota hyperkubismi ilmentää.

Julistus

Hyperkubismi on syntynyt tarpeeseen vastata tähän epäjohdonmukaisen maailman näkemyksiin taiteesta ja sen mitättömäksi muodostuneista rakenteista. Pinnallinen ja materialistinen lähestyminen taiteeseen on pilannut todellisen ajatuksen, taiteen luonteen sekä ajatuksellisen prosessin tekemisen takana. Hyperkubismi tekee sekä taiteellisen prosessin näkyväksi, mutta ilmentää myös todellisuutemme todelliset rakenteet sen jokaisessa ulottuvuudessa. Kaunis filosofia niin rakenteellisesti kuin ajatuksellisestikin tekee vastalauseet turhaksi. Hyperkubismin idea on yksinkertainen. Me elämme monitasoisessa todellisuudessa, jonka muuttumattomat säännöt ja rakenteet vaativat tulla nähdyksi. Kaksiulotteinen todellisuuden tai tunteiden kuvaaminen on vallannut kentän tuomatta siihen mitään uutta, ja kuka tahansa voi julistautua taiteen lähettilääksi.

Hyperkubismi tuo kaksiulotteisen kuvaamisen rinnalle kolmiulotteisen rakenteellisen kuvaamisen muodon, joka imitoi todellisuutemme rakenteita totuudenmukaisesti ja puhtaasti. Hyperkubismi ei ole vain taiteellinen suuntaus, vaan vankkumaton elämänfilosofia ja olemisen sekä todellisuuden luonteen kuvaus. Ulottuvuuksia on kolme. Kolmiulotteinen todellisuutemme, joka sisään ja ulos liikkeessaan muodostaa neliulotteisen mielen ja ajatuksen ulottuvuuden. Kaiken pohjana toimii viides ulottuvuus, tietoisuus, josta koko todellisuutemme

rakentuu fyysisine sääntöineen ja suuntaviivoineen. Nämä kaikki ulottuvuudet kantavat todellisuuden kaikua vuorovaikuttaen toisiinsa nähden yhdessä ja samassa hetkessä, olemisen tilassa, elämässämme.

Hyperkubismi muuttaa tapaamme ja käsitystämme taiteen tekemisestä pelkästään tunnepohjaisena reaktiona ja muuttaa sen johdonmukaiseksi ja rakenteelliseksi näkemykseksi todellisuutemme todellisesta luonteesta. Se haastaa sekä kutsuu tekijänsä ja tulkitsijansa palaamaan älyllisen prosessin, oppimisen sekä itsetietoisuuden ymmärtämisen, lähteelle.

Hyperkubismi tuo materiataason ekologisen ajattelun uudelle tasolle. Teokset kasataan vanhasta aikansa palvelleesta materiasta, minkä ideana on herättää jo kerran ollut merkityksellinen materia uudelleen eloon. Vanhat vaatteet, tapetit, kirjat ja huonekalut sulautuvat kolmiulotteista todellisuutta muistuttaviksi ratkaisuksi teoksessa sekä todellisuuden kerroksellisuutta todentavaksi tekijäksi. Mikään ei ole uutta eikä myöskään vanhaa, vaan todellisuutemme samanaikaisuus todentuu myös ajatuksellisesti tarkoituksenmukaisesti valittujen kierrätysselementtien kautta. Me ajattelemme kauneutta ei niinkään pinnallisen estetiikan, vaan logiikan ja älyllisen asetelmallisuuden kautta. Rakenteet ovat kauneus, ei pinnallisesti maalattu ja loppuun asti hiottu pinnallinen rakennelma.

Hyperkubismi toimii sekä tekijälleen että katsojalleen monikerroksisena kokemuksena, jossa se haastaa teoksen tulkitsijan matkustamaan syvälle ajatukseensa, omaan ymmärrykseensä. Onko koskaan mahdollista kuvata todellisuuden todellista rakennetta tai monimuotoisuutta kaksikulotteiselle pinnalle? Ei. Todellisuutemme on alati muuttuva kokonaisuus, jossa kokemamme ulottuvuudet vuorovaikuttavat tasojen pintojen alla näkymättömissä luoden erilaisia ristiriitatilanteita ja kerroksia kokemuksessamme. Nämä kaikki me todennamme hyperkubismin avulla.

Metodi

Hyperkubistinen metodi on älyllinen itsetutkimuksellinen sekä luova ajatuksellinen pitkäkestoinen prosessi. Se ei sisällä nopeita harkitsemattomia ratkaisuja, vaan perustuu johdonmukaiseen järjestelmänomaiseen sekä rakenteelliseen jäsentämiseen, jonka kautta tuotettu teos saa muotonsa. Jokainen hyperkubistinen teos on monikulotteinen prosessi, jossa niin tulkitsija kuin tulkittava kohdekin muuttuu tutkimuksen kohteeksi.

Tämä prosessi ei ole pinnallinen havainto tai näkemys jostain, sen tavoite on ilmentää kohteensa rakenne, muoto sekä totuus sellaisena kuin se todella ilmenee. Hyperkubismin tavoite on kuvata todellisuus sellaisena, kuin se rakenteidensa kautta ilmenee, ei niin, miltä se yhdestä näkökulmasta pinnallisesti näyttäytyy. Hyperkubismin metodi koostuu kolmesta päävaiheesta:

1. Kohteen analysoiminen ja purkaminen

Tässä vaiheessa kohde kuten aiemmin tarkasteltu asetelma asetetaan tarkasteltavaksi rakenteena, ei kuvana. Rakenteessa otetaan huomioon olemassa oleva säännönmukaisuus sekä kohteessa ilmenevien asioiden ja tekijöiden ominaisuudet sekä vuorovaikutus. Kuinka informaatio ilmenee ja kuinka informaatio vuorovaikuttaa. Purkaminen ei tarkoita hajottamista vaan rakenteiden, järjestyksen, merkityksen sekä tarkoituksen tunnistamista. Sillä ei ole merkitystä, miltä asiat ja tekijät asetelmassa näyttävät, vaan miten ne rakenteidensa ja ominaisuuksiensa kautta asetelmassa vaikuttavat.

Tämä on myös itsetutkimuksellinen prosessi. Kuinka tulkitsija ymmärtää nämä asiat ja tekijät sekä kuinka tämä purkaminen vuorovaikuttaa henkilökohtaisten ajatusrakenteiden kautta itse prosessiin. Siinä missä kohde purkaa itseään, purkaa myös itseään sen tulkitsija.

2. Kohteen tutkiminen sekä ymmärtäminen

Kohdetta tutkitaan eri näkökulmista sekä kuvakulmista yhdenaikaisesti. Rakenteet tehdään näkyväksi, mutta ne myös ymmärretään. Jokainen geometrinen muoto, valo ja varjo sekä asioiden ja tekijöiden ominaisuudet käydään läpi perusteellisesti sekä johdonmukaisesti. Kokonaisuudesta rakennetaan ymmärrys sellaisenaan, mutta myös mahdollisimman pieniin osiin purettuna räjäytyskuvana. Kohteelle rakennetaan ajatuksellinen pohjapiirros, idea sekä ajatus totuudesta sekä olemuksen ja muodon täydellisyydestä.

Tulkitsija toteuttaa samankaltaista prosessia myös itsensä kanssa. Ymmärrys suhtautumisestaan sekä tavoistaan ajatella ja toteuttaa visiota kasvavat rakenteellisen tutkimuksen aikana. Mielen ja ajatuksen avulla kohteiden purkaminen ei ole vain fyysinen tutkimuksellinen tosiasioiden todentaminen, se on ajatuksellinen prosessi, jossa kohteessa ilmeneviä kohteita ja tekijöitä on ajateltava erilaisina osasina omien henkilökohtaisten ajatusrakenteiden kautta.

3. Kohteen rakentaminen ja uudelleenjärjestäminen

Asioiden ja tekijöiden, ominaisuuksien sekä rakenteiden tullessa näkyviksi, ne järjestetään ja rakennetaan uudeksi henkilökohtaista ymmärrystä vastaavaksi kokonaisuudeksi. Tämä kokonaisuus ei vastaa alkuperäistä havaintoa kohteesta, vaan todellisten ominaisuuksiensa ja rakenteidensa mukaiseksi mahdollisimman totuudenmukaiseksi moniulotteiseksi rakennelmäksi. Kohdetta rakentaessa emme enää jäljittele kolmannen näkemällä havaittavan ulottuvuutemme näkemystä, vaan omaa rakenteellista todellisuutta kuvaavaa kokonaisuutta, joka on itsessään oma järjestelmänsä. Tässä järjestelmässä kerrokset, ulottuvuudet, asiat ja tekijät keskustelevat keskenään. Materiaalit toimivat vihjeinä, historiana sekä muistina teokselle. Teos on samaan aikaan reaalmateriaalinen, ajatuksellinen kuin myös materian osalta jatkumo jo olemassa olevaa informaatiota.

Tulkitsijaa ajatellen tämä vaihe on sekä uudelleenrakentamisen, mutta myös ajatuksellisen prosessin lopputulema näkemysten sekä teoksen valmistuttua. Se on kuitenkin vain yksi tutkimuksellinen prosessi, joka toistetaan saman kohteen äärellä useita kertoja uudelleen.

Hyperkubismin metodi tekee selväksi perusideansa. Hyperkubismissa ei etsitä esittävää pintaa, siinä etsitään rakenteen, olemuksen sekä muodon totuutta. Prosessi ei yritä ymmärtää, mitä teos esittää, vaan paljastaa todellisuutemme todelliset rakenteet. Jos ajattelemmekin niinkin intohimoisesti haluavamme löytää totuuden muodosta ja olemuksesta, olisi suorastaan todella epätodennäköistä onnistua siinä heti ensimmäisellä kerralla. Hyperkubismin toteuttaminen ja rakentaminen on yhtä kuin toisto.

Periaatteet

1. Todellisuutemme rakenteet ovat totuuden perusta

Todellisuutemme ei rakennu nähtävien muotojen ja kuvien kautta, vaan rakenteidensa pohjalle. Hyperkubistinen teos rakentuu ilmentämään rakenteitaan kuvan takana. Teoksessa pintaa kuvaa viimeinen kerros, ei ensimmäinen.

2. Toisiinsa limittyvät kerrokset tekevät rakenteet näkyväksi

Toisiaan leikkaavat ja toistensa päälle asettuneet kerrokset eivät riko teosta. Ne tuovat esille teoksessa ilmenevän ulottuvuudellisen järjestyksen. Kerroksen avautuessa ja limittyessä toisiin nähden tekee se näkyväksi asiat ja tekijät, jotka olisivat kaksiulotteisella pinnalla jääneet näyttämättä.

3. Varjo ei ole vain tekijä, se on osa rakenteen kieltä

Hyperkubismissa varjo ei ole visuaalinen tehoste. Se on osa teoksen rakennetta sekä ominaisuus, joka tuo teoksen moniulottuvuudellisuuden näkyväksi. Varjo tekee kerroksellisuuden näkyväksi ja luo teokseen vuorovaikuttavan tekijän. Tällöin varjo, joka on jo kuvattu alkuperäisestä asetelmasta, saa uuden varjon, joka asettuu alkuperäisen päälle. Tämä luo moniulottuvuudellisen kokemuksen, joka rakentaa teoksesta valon ja varjon avulla moninäkökulmaisen kokonaisuuden. Varjo tekee teoksen eri asioiden ja tekijöiden vuorovaikutuksen näkyväksi.

4. Materiaalilla on historiansa, merkitys sekä tarkoitus

Materiaali ei ole vain neutraali lopputulosta rakentava tekijä. Materiaali toimii osoituksena materiaalin matkustamisesta, sen historiasta sekä sen merkityksestä ja tarkoituksesta. Kuluneet kierrätysmateriaalit sekä niissä ilmenevät muistot kulumina, kolhuina ja naarmuina osoittavat materiaalin eläneen. Tämä materiaali asettuu kuvaamaan ja muistuttamaan rakenteellisesta todellisuudestamme teokseen, elämän nähneenä elementtinä. Tämä käytetty materiaali on palvellut tarkoitustaan, ja nyt se tuo tarkoituksensa näkyväksi kuvatessaan itseään.

5. Toisto on tutkimuksellinen oppimisen prosessi, ei itsensä kopiointia

Saman kohteen ja aiheen tutkiminen on oppimisen prosessi henkilökohtaista kuvaamista kohtaan, mutta myös ymmärtämisen kasvattamista tapojen tehdä sekä ajatella suhteen. Rakennetta analysoidaan sekä tulkitaan eri näkökulmista sekä kuvakulmista, puretaan sekä rakennetaan uudella tavalla oivalluksien sekä ymmärryksen myötä. Teokset kehittyvät, kuten kehittyvät tavat ajatella ja toimia.

6. Teos syntyy prosessinomaisista vaiheista, ei valmiista suunnitelmasta

Hyperkubismissa teokselle ei ole valmiista suunnitelmaa, mutta teoksen toteuttamiselle on olemassa suuntaviivat. Teos syntyy monivaiheisesta tutkimisen prosessista, purkamisesta sekä uudelleenrakentamisesta. Valmis teos on vain muistiinpano, ei esteettinen päätös. Teos jätetään ja uusi teos aloitetaan edellisten oivallusten pohjalta. Tämä on kehäajattelu, joka tähtää prosessinomaiseen oppimiseen sekä oivaltamiseen.

7. Rakenne on tärkeämpi kuin ulkoinen muoto

Teos ei ole onnistunut sen perusteella, miltä se näyttää, vaan sen perusteella, kuinka johdonmukaiseksi se muodostuu. Hyperkubismi hylkää illuusion tavoittelun sekä tunnepohjaisen sotkemisen ja tähtää johdonmukaiseen sekä rakenteelliseen totuuteen.

8. Rakenteellinen kohde ei ole vain aihe, se on järjestelmä

Asetelmat eivät toimi inspiraationa näyttävyytensä vuoksi. Ne ovat rakenteellisia lähtökohtia, analysoitavia sekä tutkittavia kohteita. Pelkästään yhden asetelman purkaminen moneen eri kertaan sekä sen prosessointi ja analysointi monesta eri näkökulmasta tekevät kohteesta itsestään loputtoman polttoaineen tutkimisen prosessille. Prosessin monimuotoisuus on suoraan verrannollinen tulkitsejansa omaamien näkökulmien monimuotoisuuteen.

9. Teos ei ole ulkopuolinen todellisuus

Hyperkubistinen teos ei pyri kuvaamaan näkyvää todellisuuttamme. Se rakentaa oman todellisuutensa rakenteiden totuuden kautta. Teosten toisto, Kerrokset, varjot sekä moniulotteisuutta tukevat elementit muodostavat kokonaisuuden, joka vertaa itseään itseensä, ei sen ulkopuolelle.

10. Rakenteiden rehellisyys on esteettisyyttä tärkeämpää

Hyperkubismissa teos ei piilota sitä, mitä se on. Jos rakenne vaatii tulla näkyväksi, silloin rakenne toteutetaan. Hyperkubismissa kauneus ei ole pinnallinen tekninen tekijä, vaan rakenteellinen johdonmukainen totuus.

11. Prosessi tekee itsensä näkyväksi

Hyperkubistisessa teoksessa työskentelyn tulos näkyy ja saa näkyä. Kierrätysmateriaalien epätasaisuus, reiät ja kolhut, epätäydellisuuden tuoma täydellisyys. Ne eivät ole virheitä, ne ovat yksi osa todellisuutemme rakenteiden totuutta. Materia kuluu, kuten ihmisetkin, kuluvat, ja se näkyy. Hyperkubismi ei yritä peittää tätä tosiasiaa. Prosessi on yhtä lailla itse teos, kuin myös teoksen lopputuloskin.

12. Mitään ei jätetä näyttämättä

Hyperkubismi näyttää totuuden, sen rumuudesta tai epämiellyttävyydestä huolimatta. Mikäli rakenteet ovat merkittävä osa kohteen tutkimusta, ne näytetään.

Visio

Hyperkubismi on syntynyt lähes kymmenen vuoden itsetutkimuksellisen luovan prosessin tuloksena, josta viimeiset viisi vuotta sitä on tutkittu intensiivisesti myös maalaamisen keinoin. Todellisuus ei ole näyttäytynyt minulle koskaan tasaisena pintana, jota tulkita, vaan moniulotteisena prosessina, jota tutkia. Olen nähnyt todellisuutemme rakenteet, kerrokset sekä siinä vaikuttavat tekijät, jotka pitävät sen koossa. Tänä päivänä osaan pukea asian sanoiksi. Hyperkubismi ei ole jatke millekään aikaisemmalle liikkeelle, vaikka kubismi onkin toiminut sen suurimpana innoittajana. Se ei yritä miellyttää eikä mahtua nykytaiteen hyväksytyihin raameihin. Hyperkubismi luo uuden suunnan, tavan ajatella sekä suhtautua, koska nykyaikamme vaatii todella radikaalia muutosta.

Nykytaide on paljon puhetta, vähän tekoja. Se ei avaa enää mitään eikä sillä ole tarjota mitään uutta, ainoastaan epäjohdonmukaisia sekä ideattomia harhakuvia jostain suuresta ymmärryksestä. Kaikki on vain toistensa kopioita tai epämääräisiä hätäisiä sotkuja, joita kutsumme nykytaiteeksi ja nykytaiteelliseksi jatkumoksi. Nykytaide ei pidä sisällään ajatuksellista rakennetta eikä filosofiaa vaan selittää itseään hienojen termien sekä yleishyveellisen hyväksynnän kautta. Hyperkubismi toimii tämän ajatuksettomuuden vastavoimana. Hyperkubismi paljastaa sen, mitä nykytaide ei pysty ilmentämään. Rakenteen totuuden sekä todellisen muodon. Jos teos ei uskalla tuoda näkyväksi sisäistä filosofiaansa tai ajatustaan, onko se silloin rehellinen tai taiteellisesti arvokas?

Hyperkubismin visio on yksinkertainen. Teoksen on kestettävä rehellinen tarkastelu jokaisesta näkökulmasta sekä kuvakulmasta. Sen täytyy tehdä näkyväksi nämä kaiken pohjana toimivat rakenteet niin visuaalisesti kuin ajatuksellisestikin. Teoksen täytyy vastata tekijänsä tapaa ajatella, ei ulkopuolisen näkemystä tai tulkintaa. Teoksen toteuttajan on otettava vastuu ideansa rakentamisesta sekä ilmentämisestä.

Hyperkubismi on uusi rakenteellinen tapa ajatella, tutkia sekä tarkastella luovaa prosessia. Teos ei ole enää vain pelkkä tulkinta, vaan se luo rakenteineen oman todellisuutensa. Rakenteita tutkiessa teokset toimivat toistona, eivät toistensa kopioina. Yksi aihe voidaan rakentaa moneksi eri rinnakkaiseksi todellisuudeksi, joka muuttuu toteuttajansa mukana ymmärryksen kasvaessa sekä tutkimuksen aikana opittujen metodien myötä.

Taiteen tulevaisuus ei ole sileä tai esteettisesti silmää viehättävä pinta tai yksi ajatuksellinen näkökulma, vaan älyllinen itseään rakentava kokonaisuus. Todellisuutemme tapahtuu hetkessä, jossa ulottuvuudet vuorovaikuttavat paljastaen itsensä niin toisilleen kuin tulkitsijalleenkin. Kun saavutamme pisteen, missä emme mieti enää, miltä mikäkin näyttää, vaan mitä mikäkin todella on, olemme perillä.

Hyperkubismi ei kysy lupaa, hyperkubismi ilmenee. Hyperkubismi on työkalu, jolla todellisuuden rakenteet voidaan purkaa, rakentaa uudelleen sekä tehdä näkyväksi.

Hyperkubismin visiona ei ole uusi taidesuuntaus, vaan uusi tapa nähdä, tulkita, purkaa sekä rakentaa todellisuutta. Hyperkubismissa irtaudutaan kaksiulotteisesta ajattelusta sekä todellisuuden tarkastelusta vain kuvana. Tulkinta kuvasta ei ole vain ikkuna, se on rakennelma, joka rakentaa todellisuutta yhtä aikaa tulkitsijansa kanssa.

Tavoitteena on luoda uusi järjestelmä vanhojen sekä epäkäytännöllisten tapojen tilalle. Hyperkubismi palauttaa itsetutkimukselliset prosessit niin yksilön itsensä kuin myös luovien prosessien suhteen. Hyperkubismi tekee näkyväksi metodin, joka kaikessa yksinkertaisuudessaan osoittaa jokaiselle mahdollisuuden tutkia rakenteita niin itsessään kuin ympäröivässä todellisuudessaakin. Näiden tutkimuksien lopputulemia hyperkubismi tekee näkyväksi.

Hyperkubismi tekee näkyväksi kaiken sen, mitä nykytaide pitää piilossa. Todellisuus ei ole vain pinnallisia muotoja tai käsityksiä kauneudesta, tämän pinnan mahdollistaa rakenteet sen alla. Hyperkubismi on tämä vanhempi, joka opettaa lapselleen, kuinka kengännauhat sidotaan.

Visiona on rakentaa näkemys ja tapa prosessoida sekä toteuttaa, joka ei tyydy yhteen näkökulmaan eikä kuvakulmaan. Luova prosessi, joka ei jäljittele pinnallista todellisuuden havainnointia tai tunnepohjaista suorittamista, vaan rakenteellista johdonmukaisuuteen pyrkivää älyllistä taidetta. Taidetta, mikä on samanaikaisesti henkilökohtainen introspektiivinen prosessi kuin myös toistonkaltaisesti tieteenomainen tutkimuksellinen projekti.

Hyperkubismi ei ole liike, vaan havainnollinen sekä tutkimuksellinen järjestelmä, jota voidaan soveltaa loputtomasti materiaalin, tilan, tulkinnan ja kokemuksen sekä ajatuksen suhteen. Hyperkubismi ei tarvitse mitään, ainoastaan tulkitsijansa sekä toteuttajansa.

Hyperkubismi tulee olemaan rehellinen näkemys todellisuudestamme. Se ei kumartele, ei mielistele eikä miellytä. Hyperkubismi tulee purkamaan tämän epärehellisuuden paksun viitan nykytaiteen yltä, ja tekee näkyväksi nykypäivämme pinnallisen ja tekotaiteellisen hurmion asettaen sille mahdollisuuden parantua tästä laiskuuden ja mitättömyyden aikakauden sairaudesta.

II. FILOSOFIA

Metatroniikka

Metatroniikka on tapa ajatella ja integroida Elämä on ympyrän muotoinen- elämänfilosofia sekä teoria ulottuvuuksista yhdeksi työkaluksi. Metatroniikassa ajattelemme ensin itsemme tietoisena yksikkönä. Tämä tietoisuus saa lisäksi ajatuksen sekä fyysisen olemuksen.

Metatroniikassa ajatellaan, että ensin on itsetutkiskelun kautta saavutettava ymmärrys omasta itsestään, ennen kuin voi todella ymmärtää vallitsevaa todellisuutta. Tämän vuoksi henkilökohtainen itsetutkiskelu on tärkeää.

Metatroniikassa ajattelemme seuraavanlaisesti:

- Kolmas ulottuvuus, informaatio ja vuorovaikutus (3D) <- Kuuden vaiheen itsetutkiskelu (Tapahtuma tai asia, vastoinikäyminen, onnistuminen tai virhe, analysointi, itsetutkiskelu, oivallus ja oivaltaminen, toiminnan tai ajatuksen muuttaminen)

Kolmas ulottuvuus pitää sisällään todellisuuden rakenteen sekä siinä ilmentyvän informaation. Tapahtumat, asiat sekä ongelmat ilmenevät kolmannessa ulottuvuudessa, mutta myös ratkaisut koskevat kolmannen ulottuvuuden tapahtumia, asioita sekä ongelmia.

- Neljäs ulottuvuus, mieli ja ajatus (4D) <- Olemisen kolme vaihetta (ymmärrys, hyväksyminen, luopuminen)

Neljäs ulottuvuus pitää sisällään mielen ominaisuudet sekä ajatusrakenteet. Ymmärrys, hyväksyminen sekä luopuminen ovat ajattelun avulla saavutettavia olemisen tiloja, joita käytetään kolmannessa ulottuvuudessa tapahtuvien tapahtumien, asioiden sekä ongelmien tarkastelemiseen.

- Viides ulottuvuus, tietoisuus (5D) <- Minä (Minä)

Viides ulottuvuus pitää sisällään todellisuuden koordinaattorin sekä informaation ja järjestyksen koskien kolmannen ulottuvuuden rakenteita ja ilmenemistä. Minä on taas oman itsen tietoisuus, joka operoi samassa ulottuvuudessa.

Käymme nyt läpi Teorian ulottuvuuksista sekä elämä on ympyrän muotoinen ideologian kokonaisuudessaan. Tämän jälkeen sovellemme näitä metatroniikan mukaisesti tutkielman rakentamiseen.

Teoria ulottuvuuksista

Kolmas ulottuvuus, informaatio ja vuorovaikutus (3D)

Elämä sekä oleminen kolmiulotteisessa informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuudessa perustuu informaatiolle, sen vastaanottamiselle sekä sen jakamiselle. Yksilö vastaanottaa omaan itseensä informaatiota, mutta jakaa myös erilaista informaatiota ympäristölleen. Elämässä esiintyviä tapahtumia ja asioita tutkittaessa

sekä ongelmia ratkoessa on hyvä olla perillä siitä, minkälaisen informaation kanssa on vuorovaikutuksessa sekä millainen vaikutus tällä informaatiolla on omaan itseen. Yksilön ulkopuolelta saapuva informaatio on kuitenkin elämän yksi suurimmista vaikuttajista henkilökohtaisen todellisuuden rakentumisessa. Tarpeen on tutkia sekä ymmärtää miten informaatio vaikuttaa, miten siihen suhtautuu ja miksi.

Fyysinen rakenteellinen todellisuutemme tarjoaa *rakenteellisen informaation*, johon kuuluvat kolmiulotteiset muodot, rakenteet sekä esineet.

Fyysisessä todellisuudessamme tulkitsemamme sekä ajatuksen välineenä käyttämämme kieli toimii *ajatuksellisena informaationa*, johon kuuluvat kieli, symbolit, matematiikka.

Elämä on informaatio, jota yksilö havainnoi katsellen, kuunnellen sekä tuntien. Erilaisia välähdyksiä ja virikkeitä tapahtumista sekä asioista, sillä hetkellä kun ne tapahtuvat. Erilaisia säkenöiviä ja kimpoilevia tiedon jyväsiä, jotka reagoivat erilaisten asioiden, ihmisten, tapahtumien sekä olemisen kanssa. Tämän pohjalta ihminen rakentaa ajatteluaan sekä toimintaansa. Mitä tämä informaatio on, keneltä kenelle?

Tämä onkin yksi mielenkiintoisimmista kysymyksistä. Mitä on informaatio ja miten siihen tulisi suhtautua. Yksilö rakentaa lapsesta asti ajatteluun sekä toimintaansa ulkopuolelta tulevan informaation kautta, opittujen asioiden, arvojen sekä toiminnan kautta. Nämä asiat ovat yksilön ulkopuolelta tulevaa informaatiota. Henkilökohtaista elämäänsä ajatellen on kuitenkin tarpeellista kyseenalaistaa tätä opittua informaatiota ja rakentaa henkilökohtainen näkemyksensä todellisuudestaan itse itselleen. Tällöin näkemys todellisuudesta on omavarainen, eikä se oikein johdonmukaisesti rakennettuna sisällä ristiriitoja oman itsen ja todellisuuden välillä ja tällöin näkemys on myös kestävä. Todellisuudesta tulisi rakentaa itsensä näköinen.

Yksinkertaisuudessaan yksilö vastaanottaa informaation, joka käy yksilössä itsessään ja yksilöllä on mahdollisuus valita, millaista informaatiota hän lähettää takaisin vai lähettääkö ollenkaan. Tällaisessa tapahtuman aikana yksilössä vuorovaikuttavat tavat ajatella, tavat suhtautua sekä erilaiset tuntemukset, joita informaatio herättää. Voisi siis ajatella yksilön vain vuorovaikuttavan erilaisten asioiden ja tekijöiden kanssa informaation muodossa.

Todellisuus on rakenne, missä elämä tapahtuu. Elämä on kokonaisuus, jonka yksilö luo havainnoimalla ympäristöään sekä siinä esiintyviä asioita ja tekijöitä, jotka vuorovaikuttavat sekä yksilöön itseensä kuin myös yksilön ympärillä. Yksilön reaktiot asioihin ja tekijöihin taas riippuu siitä, kuinka yksilö asioihin ja tekijöihin suhtautuu ja mitkä ovat henkilökohtaiset ajatusrakenteet näiden suhteen. Oikeastaan yksilön henkilökohtainen suhtautuminen ja ajatusrakenteet ovat lopulta ne tekijät, jotka asioiden ja tekijöiden kanssa vuorovaikuttavat.

Yksilön ajattelu sekä reagointi perustuu myös tarpeeseen toimia. Yksilö toimii, koska kokee tarvetta toimia. Jos ei olisi tarvetta toimia, ei yksilökään toimisi. Jokainen yksilön toimi liittyy tarpeeseen jostakin. Syöminen on tarve, jonka nälkä luo. Nälkä on tarve, jonka elimistö luo, että yksilö saisi ravintoa. Ravintoa on saatava, jotta elimistö selviytyy. Selviytyminen on alkukantaisin tarve ihmisyksilölle. Selviytymisen tarpeelle perustuu suurin osa ihmisen toimista.

Kun ymmärtää toimintansa tarpeen, on mahdollisuus kyseenalaistaa tarvetta toiminnalle. Hyvin monille toimittamilleen asioille elämässään ei ole olemassa todellista tarvetta. Voi toki ajatella tarvitsevansa asioita, joita ei oikeasti tarvitse. Ylläpitääkseen elintoimintojaan, ihminen tarvitsee elääkseen vain ravintoa, lepoa sekä suojaa.

Näistä asioista ja niiden sisältämistä tekijöistä, tarpeista sekä informaatiosta, koostuu ihmisyksilön elämä kokonaisuudessaan kolmannessa informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuudessa. Voisikin ajatella ihmisen elämää määrittävän pohjimmiltaan kaksi pää osa-aluetta:

1. Tarve

Tarvetta voisi myös ajatella kaksiosaisena tekijänä, jossa vaikuttavat alkukantaiset tavat ajatella sekä älykkyyden tuoma mahdollisuus tehdä valintoja tarpeen suhteen.

2. Informaatio

Informaatio taas sisältää yksilön vastaanottaman informaation sekä vuorovaikuttamisen informaation kanssa sekä informaation lähettämisen itsensä ulkopuolelle.

Näitä kahta pää osa-aluetta yhdistää kuitenkin yksilön henkilökohtaiset tavat ajatella, suhtautua sekä ymmärtää erilaisia asioita ja tekijöitä. Ymmärtäessä tarvetta ja informaatiota, on mahdollista myös vaikuttaa siihen, kuinka nämä kaksi tekijää vaikuttavat yksilöön itseensä. Onko siis tarpeen toteuttaa asioita mahdollisesti kuvitellun tarpeen mukaan tai reagoitava saapuvaan tai olemassa olevaan informaatioon.

Yksilön elämä sekä siinä esiintyvät tavat ajatella ja toimia koostuu näistä kahdesta tekijästä. Tämän vuoksi on tärkeää tutkia tarvetta tavoille ajatella sekä toimia, mutta myös tapojaan ajatella sekä suhtautua informaation suhteen. Näitä kahta osa-aluetta tutkimalla syvällisesti sekä johdonmukaisesti löytyy vastaus ihmisenä elämiseen, yksilön henkilökohtaisiin ongelmakohtiin sekä ratkaisuihin näiden ongelmakohtien suhteen.

Kuutio ja ulottuvuus

Kolmas ulottuvuus on kollektiivisesti kokemamme todellisuus pitäen sisällään fyysisen säännönmukaisuuden, mutta myös sen tuomat rajoitteet. Geometrisesti kolmas ulottuvuus tarkoittaa sitä, että janalle merkitty piste voi liikkua avaruudessa kolmeen eri suuntaan. Eteen ja taakse, vasemmalle ja oikealle sekä ylös että alas. Todellisuus rakentuu kolmiulotteisista rakenteista, mutta myös informaatiosta. Informaation voi taas jäsentää erilaisiksi tapahtumiksi ja asioiksi tai asioiksi ja tekijöiksi. Vuorovaikutamme fyysisessä todellisuudessa yksilöinä aistimme kautta vastaanottaen informaatiota näkien, kuullen sekä tuntien.

Puhussa informaatio välittyy sanojen sekä äänen muodostaman viestin välityksellä. Puhussa informaatio on sanoja sekä sanojen merkityksiä. Yksittäiset sanat voivat luoda jo itsestäänkin merkityksiä, mutta sanoja käytettäessä lauseina sekä mahdollisesti kertomuksina voi merkitys olla moniulotteisempi. Kertomukset ja tarinat voivat sisältää sanojen merkitysten lisäksi kokonaisuudesta muodostuvan opetuksen tai aatteen, jolloin informaatio on pienemmistä tekijöistä koostuva kokonaisuus. Tällöin nämä tekijät muodostavat ajatusrakenteen, joka vaikuttaa neljännen ulottuvuuden mielessä ja ajatuksessa. Lukiessa, informaatio välittyy kirjoitetun sanan muodossa. Yhtä lailla sanat kirjoittaessa muodostavat yhtälöitä, mutta kuulemisen sijaan käytetään kykyä nähdä.

Näkemällä todennamme myös kolmiulotteista todellisuuttamme. Tutkimme ympäristöämme yhden pakopisteen perspektiivin mukaan, missä kolmiulotteisen muodot ja rakenteet pakenevat yhtä pistettä kohti lopulta kadoten tähän pisteeseen. Syvyytsvaikutelman avulla havainnoimme kolmiulotteisuuden, arvioimme etäisyyksiä sekä ympärillämme ilmentyviä rakenteita. Nämä kaikki rakenteet ovat myös informaatiota todellisuudestamme, geometrisia ilmentymiä sekä fyysisiä sääntöjenmukaisia muotoja.

Tästä pääsemmekin matematiikkaan ja sen muotoon, geometriaan. Matematiikka on kieli, jolla pystymme todentamaan ja tekemään näkyväksi todellisuutemme kokonaisuudessaan kaikista pienimmistä tekijöistä, atomeista, lähtien. Matemaattisesti todennamme myös tiettyjä fysiikan lakeja, joilla voimme laskea erilaisten esineiden ja rakenteiden ominaisuuksia ja käyttötapoja. Voisimme siis pitää matematiikkaa todellisuutemme

kielenä, koodina, joilla pystymme muovaamaan fyysistä todellisuuttamme sekä todentamaan sen olemassaoloa tarkasti ja johdonmukaisesti.

Yhtälailla kun matemaattisten yhtälöiden avulla voimme todentaa fyysistä todellisuuttamme, voimme tehdä sen myös kielellisesti sanojen sekä kertomuksien muodossa. Yhtä lailla, kun tulkitsemme matemaattisten yhtälöiden numeroita ja merkkejä, tulkitsemme myös kirjaimista muodostuvia sanoja ja sanoista muodostuvia lauseita. Nämä lauseet toimivat yhtä lailla matemaattisten yhtälöiden tavoin todentavina ja kuvaavina tekijöinä todellisuudellemme.

Voisimme siis pitää puhuttua kieltämme eräänlaisena koodina, jolla todennamme todellisuuttamme, mutta myös ohjelmoimme itseämme tarkastelemaan todellisuuttamme. Opimme osoittamaan näitä kolmiulotteisia rakenteita sanojen avulla ja sanat taas sisältävät merkityksiä, jonka kautta ymmärrämme todellisuuttamme.

Matemaattis-geometrinen todellisuutemme on ollut olemassa jo ennen meitä, mutta voimme tehdä sen toki näkyväksi matemaattisten yhtälöiden avulla. Yksilö tarvitsee kuitenkin ohjelmoidakseen itsensä sekä integroidakseen itsensä todellisuuteen puhuttua sekä kirjoitettua kieltä, jolla vuorovaikuttaa niin fyysisessä todellisuudessa, kuin myös vuorovaikuttaa ajattelun mielen ja ajatuksen ulottuvuudessa. Ilman kieltä, yksilöllä olisi käytettäväänään vain alkukantaiset tavat toimia.

Yksilön elämässä ja todellisuudessa kamppailua käyvät vain nämä kaksi tekijää. Alkukantaisuus, sekä älykkyys, jotka ovat myös toistensa vastavoimat. Alkukantaisuus on tunnepohjainen ja reaktiivinen selviytymispohjainen tekijä, kun taas älykkyys suo johdonmukaisen sekä tosiasioihin perustuvan mahdollisuuden valintaan. Alkukantaisuutta ohjaavat tarpeet ja tunne, kun taas älykkyuden pohjana toimii ymmärrys ja tietoisuus. Ymmärrys ja tietoisuus taas syntyvät kielestämme ja kyvystä käsitellä informaatiota niin matemaattisesti kuin kielellisesti.

Todellisuutemme perustuu matemaattisesti todennettaville rakenteille, kuten mielemme ja ajatuksemme. Voimme selittää matemaattisesti myös biologiamme rakenteet, syyt ja seuraukset ihmiselämämme vaiheiden takana sekä elämämme aikana, mutta myös ennustaa elämässämme tapahtuvia ilmiöitä. Me elämme tarkoituksenmukaisessa ja merkityksellisessä ympäristössä, jossa kaikelle on tarkoitus ja missä mitään ei ole jätetty sattumanvaraiseksi tekijäksi. Meillä ihmisinä yksilöinä on yhtäläinen merkitys ja tarkoitus tässä kokonaisuudessa, kuin myös ympäröivällä todellisuudellammekin.

Kolmannessa ulottuvuudessa yksilö on integroitunut informaatioon tilassa, jossa kaikki on vuorovaikutusta. Valot, varjot, pianon ääni, kylmä viima, aurinko iholla. Tämä kaikki on informaatiota. Kaikki informaatio on olemassa tässä hetkessä siitä huolimatta, ottaako sitä huomioon vai ei. Sillä on suuri merkitys, kuinka informaation vastaanottaa sekä kuinka siihen reagoi. Antaako informaation integroitua automaattisesti osaksi mieltä ja ajatusta, vai kyseenalaistaako informaatiota kriittisesti sitä tutkien. Informaatio voi ja muovaa yksilön mieltä ja ajatusta, käytännöllisemmäksi ja johdonmukaisemmaksi, mutta myös epäkäytännölliseksi ja epäjohdonmukaiseksi.

Neljäs ulottuvuus (4D), mieli ja ajatus

Kolmas informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuus tarjoaa informaation, johon olemme yksilöinä integroituneet. Vastanoitamme tämän informaation yksilöinä mielemme ja ajatuksemme kautta, jossa se vuorovaikuttaa ajatusrakenteidemme kanssa.

Henkilökohtainen suhtautuminen vaikuttaa siihen, kuinka informaatioon reagoi. Informaation ollessa miellyttävää, yksilö kokee mielihyvää. Informaation ollessa epämiellyttävää, yksilö kokee epämiellyttäviä tunteita sekä tunteita. Reaktioon vaikuttaa merkittävästi se, kuinka suhtautuu informaation sisältämiin asioihin tai tekijöihin. Ihanteellisin lopputulema on, että informaation saapuessa yksilöön se muuttuu yksilössä

itsessään ymmärryksen ja hyväksymisen kautta sellaiseksi asiaksi, josta on mahdollisuus luopua. Tällöin informaatioon ei ole tarvetta reagoida ja informaatiosta luopuminen tapahtuu yksilössä itsessään.

Reagointia informaation suhteen voi harjoittaa tutustumalla itseensä sekä henkilökohtaisiin ajatusrakenteisiinsa. Yksilön ajatusrakenteet määrittelevät suhtautumisen päivittäisessä vuorovaikutuksessa informaation kanssa. Kun nämä ajatusrakenteet, olivat ne käytännöllisiä tai epäkäytännöllisiä, tulevat näkyväksi yksilössä itsessään, tällöin tulee tietoisemmaksi itsestään. Tällöin ajatusrakenteita on mahdollisuus muuttaa, jolloin reagointi vähenee, koska sille ei ole tarvetta. Usein varsinkin epämiellyttävään informaatioon reagoiminen liittyy vahvasti yksilön tarpeeseen selviytyä. Jos informaatiota ei kuitenkaan koe uhkaksi, tällöin ei ole myöskään tarvetta puolustautua. Tämä riippuu henkilökohtaisista ajatusrakenteista sekä tavoista ajatella.

Kun geometrisesti voimme määritellä ulottuvuudet nolasta kolmeen, ei neljännelle ulottuvuudelle ole vielä tarkkaa teoriaa tai määritelmää, edes geometrisesti. Yksiulotteisuus tarkoittaa janaa, jolla piste voi liikkua eteen tai taakse. Kaksiulotteisuus tarkoittaa alaa, missä piste voi liikkua eteen ja taakse, sekä sivuttaissuunnassa vasemmalle ja oikealle. Kolmiulotteisuus on tila, jossa piste voi liikkua eteen ja taakse, vasemmalle ja oikealle, sekä ylös ja alas. Neljännen ulottuvuuden koordinaatiksi onkin esitetty aikaa. Kun ottaa kuitenkin huomioon ajan luonteen ja todellisuutemme fyysisen rakenteen, tämä ei kuitenkaan ole mahdollista. Aika käsitteenä ja sellaisena kuin sen ymmärrämme, on ihmisen luoma käsite sekä mittaväline. Sitä ei voi taivuttaa, eikä siinä voi matkustaa.

Neljännän mielen ja ajatuksen ulottuvuuden koordinaatti on *sisään ja ulos*. Tämä tapahtuu informaation siirtyessä kolmannesta informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuudesta neljänteen, mielen ja ajatuksen ulottuvuuteen. Geometrisesti aikaan pohjautuvaa neljättä ulottuvuutta on kuvattu tesserakti nimisen geometrisen kuvion kautta, mikä sopii myös kuvaamaan neljännen mielen ja ajatuksen ulottuvuutta.

Neljäs ulottuvuus on siis kolmannen fyysisen ulottuvuuden varjo. Mielessä ja ajatuksessa on mahdollista prosessoida sekä muovata informaatiota, mutta myös rakentaa ymmärrystä ja tietoisuutta informaation avulla. Neljäs ulottuvuus on se, missä todellisuuden kokeminen tapahtuu henkilökohtaisten ajatusrakenteiden kautta. Kieli, jolla ajattelemme, toimii työkaluna informaation prosessoinnille sekä tutkimiselle. Informaatio muuttuu yhtälön muotoon esiintyviksi havainnoitaviksi tapahtumiksi ja asioiksi sekä ongelmiksi, asioiksi ja tekijöiksi. Näitä kaikkia on mahdollista tarkastella yhtälöinä, joissa vaikuttavat erilaiset tekijät ja vaikuttajat. Tämä lähestymistapa on *mielen matematiikkaa*.

Neljännessä ulottuvuudessa korostuvat myös kolmannessa ulottuvuudessa koetut alkukantaiset tunteet. Yksilö reagoi saapuvaan informaatioon joko alkukantaisuuden tai älykkyyden kautta. Aivokemialliset reaktiot, jotka tunteita muodostavat, ovat alkukantaista alkuperää.

Neljäs ulottuvuus mahdollistaa myös vapaan alustan mielikuvituksen käyttämiselle sekä luovalle prosessoinnille informaation suhteen. Se on tila, missä kaikki on riippumatta ajasta tai paikasta yhtäaikaaisesti, rikkoen kolmannen ulottuvuuden säännönmukaisuutta ja rajallisuutta. Ajatus ja sen lisänä mielikuvitus luo mahdollisuuden matkustaa menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden välillä samanaikaisesti sekä fysiikan luomien sääntöjen ja rajoitteiden ulkopuolella, kuitenkin ottaen ne huomioon kolmannen ulottuvuuden muodoissa. Ajatuksen ja mielen avulla on mahdollisuus luoda korkeampi ulottuvuus, jonka avulla on mahdollisuus rikkoa ja purkaa olemassa oleva todellisuus pieniin osasiin ja palasiin. Tämän jälkeen on mahdollista analysoida nämä osaset ja palaset sekä rakentaa tätä kautta todellisuus uudelleenlaiseksi, ajatusta ja mielikuvaa vastaavaksi rakenteeksi.

Ihmisen ajatus on samanaikaisesti nollaulotteinen piste avaruudessa, tilassa, kuin myös neljäulotteinen mielikuvitus. Ajatus ja mielikuvitus ovat rajattomia työkaluja, joiden avulla siirtyminen kolmannesta ulottuvuudesta neljänteen on mahdollista. Näkeminen ja havaitseminen mahdollistaa kolmiulotteisen todellisuutemme tutkimisen sekä analysoimisen, mutta ajatus ja kyky tutkia näkemäänsä moniulotteisemmin

tapahtuu ajatuksen ja mielikuvituksen avulla. Ihmiselle on suotu kyky analysoida näkemiään kohteita sekä purkaa ja rakentaa niitä ajatuksen tasolla uudeksi, henkilökohtaisen näkemyksen kaltaiseksi.

On helppoa elää ja tarttua kolmiulotteisen maailman tarjoamiin kiinnepisteisiin ja houkutuksiin sekä harhautuksiin, jottei henkilökohtainen ajatus ja mielikuvitus pääsisi todella oikeuksiinsa. Ajatus on suotu jokaiselle ajattelevalle oleenolle työkaluksi matkustamaan ulottuvuuksien välille sekä hyödyntämään näiden sisältämiä työkaluja, mutta myös luomaan ajattelun avulla matkoja tulevaan ikään kuin reitiksi tulevaisuuteen. Aika on toisaalta vain ihmisen luoma käsite ja mitta määrittelemään jotakin. Jos aika otettaisiin pois, tällöin mielen avulla visualisoitu tulevaisuus on mahdollista muuttaa todeksi samanaikaisesti ajatuksen kanssa. On mahdollisuus elää tulevaisuuden visiossa jo tänään.

Siinä missä kolmiulotteisessa fyysisessä todellisuudessa todellisuus perustuu muuttumattomiin sääntöihin, ei neljännen ulottuvuuden mielen ja ajatuksen tasolla operoidessa ole rajoja. Yksilö rakentaa todellisuutensa havaitsemalla sekä vastaanottamalla informaatiota kolmannen ulottuvuuden todellisuudesta, mutta rakentamalla myös näkemystään sekä ymmärrystään todellisuudesta neljännessä ulottuvuudessa, mielessä ja ajatuksessa.

Mikäli yksilön käsitys tai kokemus todellisuudesta muuttuu mielessä ja ajatuksessa, muuttaa se myös käsitystä kolmannen ulottuvuuden todellisuudesta. Jos mieli ja ajatus ei perusta tosiasioille ja muuttumattomille todellisuuden tekijöille, silloin kolmannen ulottuvuuden todellisuudessa ja neljännen ulottuvuuden tavoissa ajatella on ristiriitoja. Tässä tapauksessa yhtälön muotoon ajateltu kokonaisuus ei toimi. Jos todellisuus on jo alusta alkaen rakennettu ajatuksen tasolla epätodelle pohjalle, voi olla hankala huomata edes elävänsä sellaisessa todellisuudessa, missä olisi mitään ristiriitaista.

Kolmas ja neljäs ulottuvuus vuorovaikuttavat vahvasti toisiinsa nähden, koska yksilö elää kolmannessa ulottuvuudessa ja yksilön mieli ja ajatus taas sijaitsee yksilössä itsessään. Kolmas ulottuvuus tarjoaa informaatiota neljanteen, ja neljäs ulottuvuus vuorovaikuttaa reaktioiden kautta takaisin kolmanteen. Neljäs ulottuvuus voi tuottaa informaatiota kolmanteen, joka on yleensä yksilön tulkinta tai reaktio kolmannen ulottuvuuden informaatiosta. Tämä tulkinta tai reaktio perustuu aikaisemman informaation johdosta rakentuneeseen ajatusrakenteeseen.

Viides ulottuvuus, tietoisuus (5D)

Viides ulottuvuus vuorovaikuttaa vahvasti kolmannen ulottuvuuden kanssa. Hyvänä esimerkkinä toimii tietynlaiset tuntemukset kuten intuitio erilaisissa tilanteissa. Myöskin ristiriidat henkilökohtaisen ajattelun lomassa aiheuttavat epämääräisiä tunnistamattomia tuntemuksia. Ikään kuin ihminen neuvottelisi ajattelunsa sekä jonkin kaltaisen muun tekijän tai voiman kanssa päätöksistään. Kun yksilö neuvottelee oman itsensä kanssa valinnoista ja päätöksistä tapahtuman tai asian suhteen, uskon, että minätietoisuuden vuorovaikutus tapahtuu neljännen ulottuvuuden mielen ja ajatuksen sekä viidennen ulottuvuuden tietoisuuden välillä. Tietoisuus voi vaikuttaa päätökseen sekä ratkaisuun kolmannen ulottuvuuden tilassa, mutta ei suoraan neljännessä ulottuvuudessa. Jokainen yksilö on jo valmiiksi integroitunut tietoisuuteen ja yhteyteen, mutta tämä tietoisuus ei tee päätöksiä tai ota vastuuta valinnoista tapahtumien tai asioiden suhteen. Jos tietoisuus tekisi päätökset tai valitsisi yksilön puolesta, ei tällöin olisi vapaata tahtoa. Kautta aikojen suurin kysymys onkin ollut, onko olemassa vapaata tahtoa? Asiaa voidaan tarkastella ulottuvuuksien avulla.

Kolmas informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuus rakentuu viidennen ulottuvuuden tietoisuuden päälle, mutta viides ulottuvuus lähettää myös informaatiota kolmanteen ulottuvuuteen ja on yhtä viidennen ulottuvuuden minä- tietoisuuden kanssa. Sekä minä- tietoisuus kuin tietoisuuskin ovat yhtä lailla näkymättömissä kolmannessa ulottuvuudessa.

Esimerkkinä voimme pitää lasta, jolle vanhempi on lapseen nähden korkeampi tietoisuus. Vanhempi voi asettaa lapselleen rajat sekä raamit sekä henkilökohtaisen ajatuksensa sekä kokemuksensa puolesta tietää, mikä lapselle

olisi parasta. Tästä huolimatta lapsella on vapaa tahto olla seuraamatta tätä tietoa sekä tietoisuutta. Tietoisuus kuitenkin pitää sisällään informaation siitä, mikä on kenenkin merkitys, matka sekä tarkoitus elämässään, sekä tarjoilee näitä välillä oudoltakin tuntuvien merkkien avulla.

Kun havainnoimme elämämme rakenteita sekä säännönmukaisuutta, on huomattava, että se on johdonmukainen ja sisältää täydellisen järjestyksen. Elämämme ei ole vain sattuma, vaan se on lukemattomien prosessien sekä useiden eri asioiden ja tekijöiden jatkumo. Yksilön elämä koostuu useiden sukupolvien mittaisesta historiasta, mutta myös atomitasoinen järjestelmällisistä rakenteista. Näiden kaikkien tapahtumien ja asioiden kautta muodostuu elämä.

Myöskään todellisuutemme rakenteet eivät ole sattumaa. Me sisällämme ihmisinä samoja alkuaineita, kuin mitä esiintyy myös ympäröivässä todellisuudessamme. Nämä pienet rakennuspalikat rakentuvat jälleen erilaisiksi yhdistelmiksi, jotka taas tästä eteenpäin rakennelmiksi, ja niin edelleen. Joku tai jokin antaa kuitenkin näille tapahtumille järjestyksen. Tämä sama tekijä myös pitää nämä rakennelmat johdonmukaisesti, merkityksellisesti sekä tarkoituksenmukaisesti koossa.

Me näemme myös tämän todellisuutemme ohjelmoidun koodin luonnossa. Näemme mehiläisten rakentavan täydellisiä geometrisia muotoja nähden nämä samat muodot kasveissamme. Näemme lintujen lentävän synkronoituneena liikkeissään parvissa, kuten kalojenkin sekä eläimien laumoissa. Kaikki palvelevat ohjelmoitua tarkoitustaan, kyseenalaistamatta sitä sekä jatkaen sitä uudelleen ja uudelleen, alkamisen ja päättymisen kautta.

Vaikka me ihmisenä näemme vain muodot ja näistä pienistä tekijöistä prosessien kautta rakentuneet kokonaisuudet, ne ovat kuitenkin rakentuneet ja toteutuneet jonkin suuremman älykkyyden koordinoimina sekä ylläpitäminä. Me olemme ihmisenä vain tämän todellisuuden rakenteiden luojina työkaluja, joita paljon suurempi voima ohjaa. Me olemme vain antaneet nimet sekä luoneet merkitykset näille tekijöille ympäröivässä todellisuudessamme, mutta ne ovat silti olleet olemassa ennen tapojamme ajatella. Kuten voimme tästä päätellä, me vain todennamme tutkiessamme asioita ja tekijöitä jo valmiiksi olemassa olleista rakenteista.

Elämä on ympyrän muotoinen- elämänfilosofia

Kuuden vaiheen itsetutkiskelu

1. Tapahtuma tai asia

Kaikella on alku, kuten myös elämällämme. Alkujaan olemme lähtöisin isämme ja äitimme sukusolujen vuorovaikutuksesta syntyneestä reaktiosta, jota kutsutaan hedelmöitymiseksi. Sydämemme alkaa lyödä noin seitsemän viikon kuluttua, jonka jälkeen meille rakentuu hermosto ja alamme muotoutua erilaisten molekyyli- ja solutasoisten prosessien johdosta ihmiseksi. Tietoinen sydämemme lyö jo hyvin varhain, kuten kehittyy myös aistiva ja tunteva hermostomme. Tämä olomuotomme perustavanlaatuisen rakentaminen päättyy muutamien kuukausien jälkeen, jolloin synnymme tähän valtavaan informaationtäyteiseen todellisuuteen.

Alkaa uudenlainen tutkimusmatka. Hengitämme, avaaamme silmämme, kuuntelemme ja tunnemme vastaanottaen tätä avaran maailman informaatiota. Alamme vuorovaikuttamaan sen kanssa päivä päivältä aktiivisemmin. Aloitamme elämän mittaisen oppimisen prosessin, joka alkaa oman itsemme fyysisestä tunnistamisesta ja kehomme havaitsemisesta ja sen opettelusta. Ymmärrämme, että olemme fyysinen ja hallittava kappale todellisuuden fyysisten rakenteiden alustalla. Opettelemme kävelemään. Kaadumme, nousemme, havaitsemme virheemme ja teemme näin uudelleen, kunnes kävelemme. Kuuntelemme, opimme

sanoja, opimme merkityksiä sanojen takana sekä yhdistelemään näitä merkityksiä lauseiksi. Opettelemme merkkejä ja niiden merkityksiä, niiden sopimista suuhumme. Opimme puhumaan ja lukemaan. Opimme ajattelumme ohjelmoinnin koodin, kielen, jolla tulkitsemme informaatiota, mutta myös ymmärrämme sitä. Yhtä lailla niin fyysisessä todellisuudessa kuin ajatuksessammekin. Opimme ajattelemaan ja ratkomaan ongelmia, opimme näkemään erilaisia yhtälöitä elämässämme sekä alamme ymmärtää johdonmukaisuutta tapahtumien ja asioiden takana. Tulemme tietoiseksi itsestämme sekä vaikutuksesta todellisuuteemme, sekä mahdollisuudestamme muovata tätä kokonaisuutta toimillamme sekä tavoillamme ajatella.

Elämä onkin kuin kehä, joka alkaa tapahtumasta tai asiasta. Syntymämme jälkeen tämä kehä muuttuu moneksi, erilaiseksi ymmärrettäväksi ja haastaviksi oppimisenprosessia ilmentäväksi ongelmanratkontatilanteiksi. Koemme tapahtumia ja asioita joita meillä on tarve havainnoida ja tarkastella. Teemme sen hetkisen ymmärryksemme pohjalta valintoja ja ratkaisuja, jotka johtavat erilaisiin lopputuloksiin. Koemme epäonnistumisia, mutta opimme silti. Nämä epäonnistumisiksi koetut tapahtumat suovat meille mahdollisuuden kehittyä, oppia ymmärtämään syitä ja seurauksia. Opimme analysoimaan ja tekemään havaintoja, jotka johtavat oivalluksiin. Oivallukset näistä tapahtumista toimivat rakennuspalikoita suurempaa kokonaisuutta varten, elämämme kokonaisuutta varten.

Elämä muodostuu yhdeksi suureksi oppimisen ja oivaltamisen prosessiksi. Tämän lisäksi elämä sisältää myös erilaisia tunteita ja kokemuksia, joiden tunnistaminen ja kokeminen värittävät elämistä vastapainona elämän johdonmukaisuudelle ja merkityksellisyydelle. Elämä osoittaa yksilölle myös hänen vahvuutensa ja heikkoutensa. Ihminen huomaa omaavansa erilaisia tasoja niin henkisesti kuin fyysisestikin. Ihminen kasvaa itsensä näköiseksi omassa itsessään ja tulee enenevässä määrin tietoiseksi itsestään. Ihminen ajautuu tilanteeseen, jossa hän asettuu itsensä äärelle miettien: "Kuka minä olen? Kuka minä haluaisin olla? Mitä elämä minulle merkitsee?" Itsensä, elämänsä ja todellisuutensa kyseenalaistamisen kautta ihminen alkaa tehdä valintoja löytääkseen itsensä sekä pyrkien etsimään itselleen miellyttävää tapaa elää.

Elämä on prosessi, muuttuva ja alati muovautuva kokonaisuus. Elämä tapahtuu väreilevän aaltoliikkeen tavoin, jonka ääripäät hipovat toistensa vastavoimia. Ääripäätyinä toimivat mielikuvituksellinen älykkyys ja luonnon kirjoittamat alkukantaiset tavat tuntea, selviytyä ja toimia. Älykkyuden saavuttaakseen yksilön on tultava tietoiseksi niin itsestään kuin myös vallitsevista olosuhteista sekä ympärilleen rakentuvasta todellisuudesta. Mikä vaikuttaa mihinkin ja miksi? Mitä on elämä ja todellisuus, ja mitkä ovat niiden toimintamekanismit?

Yksilö ohjelmoi itseään pitkin elämää. Kaikelle toiminnalle on olemassa yhtälö ja syy eikä mikään todellisesti ole sattumaa. Elämä epäjohdonmukaisuuden kokemuksesta huolimatta on kuitenkin todella johdonmukaista ja tarkoituksenmukaista. Tietoisuuden ja ymmärryksen kasvaessa, tämä johdonmukaisuus tulee näkyväksi, ja ihminen voi älykkyuden kautta valita ratkaisunsa elämässään ilmenevien tapahtumien, asioiden sekä ongelmien suhteen. Tämä vie yksilöä kauemmaksi tunne ja reaktiopohjaisesta alkukantaisuudesta.

Tämä on ihmisen älykkyuden todellinen huipentuma. Omavaraisen ajatuksen ja elämän ja ajatuksen uudelleenrakentaminen. Kaikista ajatuksista luopuminen ja elämän muovaaminen tehokkaaksi, järjestelmälliseksi ja johdonmukiseksi. Yksilö hallitsee tällöin elämänsä kokonaisuutta ajatuksen tasolla ja valitsee toimet tilanteiden mukaan. Ymmärrys, hyväksyminen ja luopuminen. Elämän kokeminen ja yksinkertainen havainnointi. Kaiken ympäröivän tapahtuvan tarkkaileminen ja siinä eläminen kiinnittymättä mihinkään. Oleminen ja elämän tarkkailu oman itsensä kautta. Ainoastaan tämä on se reitti, jolla on mahdollista matkustaa sinne kaikista tärkeimmän äärelle. Syvälle ihmisyyden syvimpään ytimeen, oman tietoisensa äärelle.

Elämässä riittää tapahtumia, asioita sekä ongelmia. Monenlaisia hetkiä, joita värittävät erilaiset paikat, ihmiset, tunteet, reaktiot ja tietenkin myös yksilö itse. Asiat tapahtuvat ja erilaiset tapahtumat sattuvat kohdalle. Ihminen ajautuu mitä erikoisimpiin tilanteisiin elämänsä aikana. Elämä on seikkailu valtavassa tapahtumien ketjussa. Asiat seuraavat ja liittyvät toisiinsa sekä muodostavat yhtälöitä, joita yksilönä on mahdollista tarkastella. Kaikelle on olemassa alku, syy, lähde, katalyytti tulevalle.

Elämän kokonaisuutta ajatellen kaikkea ei välttämättä osaa tai ymmärrä huomioida. Ei välttämättä osaa pitää jotakin tapahtumaa tai asiaa tärkeänä, mutta tällä asialla voi olla suuri vaikutus yksilön elämän kokemiseen sekä ajatukseen siitä.

Itseään ja todellisuuttaan kokiessa suurin havainnoinnin kohde on henkilökohtainen suhtautuminen itse tapahtumaan, asiaan tai ongelmaan. Miten se omaan itseen vaikuttaa ja mikä tämän tapahtuman tai asian merkitys ja tarkoitus on. Oma itse ja todellisuus kyseenalaistetaan ja tapahtumaa, asiaa sekä ongelmaa tutkitaan. Miksi tapahtuma tai asia on tärkeä? Mitä tunteita se herättää?

Yhtäaikaisesti tapahtuman ja asian kanssa on hyvä tarkastella myös ongelman mekaniikkaa.

Ongelma

Elämä on etenevä prosessi, joka olisi luultavasti suoraviivainen matka tapahtumasta tapahtumaan, ellei matkalle sattuisi erilaisia esteitä. Esteiden kautta mahdollisuus tarkastella itseään, olemistaan tai vallitsevaa todellisuuttaan. Esteitä voimme myös kuvata tuttavallisemmin ongelmina.

Ongelmaa voisimme kuvitella matemaattisesti seuraavanlaisesti. Jos ajatellaan, että tavoitteena on päästä pisteestä A pisteeseen B, ongelma voisi olla este pisteen A ja pisteen B välillä. Tarkoitus olisi löytää tämä este, tutkia sitä mahdollisimman tarkasti ja löytää ratkaisu ongelmaan itse ongelmasta.

Tarkoituksen on löytää kyseinen ongelma ja pureutua siihen mahdollisimman perusteellisesti. Mikä on oikea ongelma, mikä on ongelman luonne, mitä ongelmaan liittyy, miten itse yksilönä liittyy ongelmaan, mikä on ratkaisu ongelmaan ja mikä konkreettinen muutos poistaa ongelman. Mikä on todellinen ongelma? Mikä on ongelman lähde?

Jos näkee vain ongelmia, elämä on luultavasti yhtä suurta ongelmaa. Sen jälkeen, kun ymmärtää ongelmaa, on valmis myös miettimään ratkaisuja. Ratkaisut ongelmien sijaan ja ratkaisuja ennen ongelmaa. Kuten ongelmatkin, löytyvät myös ratkaisut jokaisesta itsestään.

Ratkaisu ongelmaan vai ratkaisun etsiminen ongelmasta?

Onko olemassa ongelmaa vai luoko ongelman itse? Onko ongelmaa olemassa, jos siihen on jo ratkaisu?

Elämässä on lukuisia tilanteita, jotka tarjoavat mahdollisuuden ongelmien ratkomiseen. Elämä on myös itsessään yksi suuri ongelma. Ongelma, joka vaatii ratkaisua. Monia erinäisiä päättelytehtäviä erilaisissa tilanteissa sekä vastoinkäymisissä. Tasapainoilua erilaisten reaktioiden sekä tunnemyrskyjen aallonharjalla. Tasapaino ei ole asioiden olemista tasapainossa, vaan tasapainoista suhtautumista itse asioihin.

Mikä on siis oikea ongelma?

Ongelmien todellinen ydin on henkilökohtainen suhtautuminen ongelmaan. Jos kengännauha katkeaa ja kokee tämän ongelmaksi, ostamalla uuden kengännauhan löytää tähän ratkaisun. Jos ratkaisee asian ostamalla suoraan uuden kengännauhan, ei ole olemassa ongelmaa, on vain ratkaisu.

Matematiikassa on tehtävä. Yhtälö, jonka avulla syntyy ratkaisu. Esimerkiksi $5+5=10$. Tässä $5+5$ on yhtälö, joka tulee ratkaista. Numero 10 on ratkaisu. Asiat ja tekijät ongelmassa sisältävät juurikin tämänkaltaisia yhtälöitä. Ongelma ja ratkaisu, tilanne ja ratkaisu. Tärkeintä on siis tietää, mikä on oikea ongelma.

Esimerkiksi: Henkilöä koskee päähän ja hän ottaa särkylääkkeen. Poistaako se todellisen ongelman? Sen, miksi henkilöä koskee päähän?

Usein asian ratkaiseminen menee itse ongelman ymmärtämisen edelle. Tehokkainta olisi ymmärtää ongelmaa, joka väistämättä tuo esiin ratkaisun. Jos henkilöä koskeekin päähän sen vuoksi, ettei hän juo tarpeeksi vettä, asia ratkeaa ilman, että on tehtävä turhia ratkaisuja. Turhat ratkaisut ovat yksinkertaisesti turhia.

Elämä on täynnä tällaisia tapahtumia. On ihmeellistä, kuinka jokainen tapahtuma, asia tai ongelma elämässä kuitenkin noudattaa hyvin samankaltaista yhtälöä. On olemassa yhtälö, tai ongelma, ja ratkaisu. Kaikkeen on olemassa ratkaisu. On vain puutetta paneutua, ajatella sekä ottaa asiasta selvää.

Kun ymmärtää ongelmia, jäljelle jää vain ratkaisuja. Siksi ongelmien ymmärtäminen elämässä auttaa elämän, mutta myös todellisuuden muodostumisessa yksinkertaisemmaksi. Hyvin usein ongelmat noudattavat samaa yhtälöä. Asiat ja tekijät ovat erilaisia, mutta ongelma voi pohjimmiltaan olla sama. Kun ymmärrys kasvaa erilaisten ongelmien välillä, samaa ratkaisua voi käyttää eri ongelmiin.

2. Vastoinikäminen onnistuminen tai virhe

Tapahtumissa ja asioissa on osallisena yleensä ajatuksia, toimintamalleja sekä hyvin paljon erilaisia näkökulmia, mielipiteitä, erimielisyyksiä ja myös erilaisia tapoja ajatella.

Tapahtumat ja asiat voivat vaikuttaa joskus ihan muulta, mitä ne todellisuudessa ovat. Tähän vaikuttavat henkilökohtaiset tavat ajatella sekä odotukset tapahtumien ja asioiden suhteen. Tapahtumia ja asioita kokee myös onnistumisiksi. Hyvin tärkeää onkin tarkastella, mitä elämässä tapahtuu, mitä ympärillä tapahtuu ja miten ne liittyvät omaan itseen. Mitä on vastoinikäminen ja miksi? Jos onnistuu, niin mikä on johtanut onnistumiseen?

On myös tärkeää ajatella, mitä itse pitää virheenä ja miksi. Jos tekee virheen ja epäonnistuu, mutta keksiikin ratkaisun epäonnistumisen kautta, onko silloin ollut lainkaan virhettä tai epäonnistumista?

Hyvin tärkeää on myös miettiä, miten itse ajattelee tapahtumista sekä asioista. Olisiko mahdollista tutkia ja ottaa selvää tapahtuneista, mitä ne ovat ja miksi ovat sekä miettiä henkilökohtaista suhtautumistaan näihin asioihin. Voisiko vastoinikämisessä olla jotakin hyvää? Voisiko onnistumista käyttää jatkossa johonkin toiseen tapahtumaan, asiaan tai ongelmaan?

Samalla on myös hyvä tutkia ongelman luonnetta.

Ongelman luonne

Elämässä on monia tapahtumia tai asioita, jotka voi ajatusrakenteidensa vuoksi kokea ongelmiksi tai jotka sisältävät asioita, joita kokee ongelmiksi. Tapahtumia ja asioita olisikin hyvä tutkia perusteellisesti todellisen ongelman löytämiseksi. Mikä on ongelma? Miltä ongelma vaikuttaa? Mistä ongelma koostuu?

Ongelma voi siis yksinkertaisesti olla vain este kahden pisteen välillä. Ongelman luonteen selvittämiseksi tulee tarkastella näitä kahta pistettä erikseen ja tutkia, miten ne rakentuvat itse ongelman kanssa. Voitaisiin ajatella pisteen A olevan lähtökohta ja pisteen B tavoite. Tällöin tulisi tarkastella, mikä on siis lähtökohta A, mitä se pitää sisällään ja miten se liittyy tavoitettavaan pisteeseen B. Miten lähtökohta A vaikuttaa pisteen B saavuttamiseen ja mitkä ovat tarvittavat toimet ja työkalut pisteeseen B pääsemiseksi.

On myös tarkasteltava pistettä B, mikä on tavoite ja mitä on tehtävä päästäkseen pisteeseen ja miten piste B eroaa pisteestä A. Miten mahdollinen este haittaa pääsemistä kokonaisuudessaan pisteestä A pisteeseen B. Hyvin yksinkertaisen tarkastelun avulla on mahdollista päästä kiinni ongelman luonteeseen. Tärkeää on myös ottaa huomioon, onko ongelma henkilökohtaisissa tavoissa ajatella tai toimia vai onko ongelma jokin ulkopuolinen tekijä. Tarpeellista on myös tutkia ongelman rakennetta eli yhtälöä. Miten todellinen ongelma ilmenee?

3. Analysointi

Tapahtumien sekä asioiden analysointi on hyvin tärkeässä osassa näiden ymmärtämisessä, mutta myös itseensä tutustumisen prosessissa. Tapahtumien ja asioiden analysoinnissa on tärkeää tarkastella tapahtumien ja asioiden kulkua sekä niiden erilaisia liikkuvia osia ja vaikutusta omaan itseensä. Lähempi tarkastelu ja analysoiminen auttaa pääsemään kiinni tapahtumaan tai asiaan yksityiskohtaisemmin ja objektiivisemmin. Objektiivisyys olisi hyvä pitää tavoitteena, jos haluaa saada suurimman hyödyn irti tapahtuman tai asian tutkimisesta.

Omat tuntemukset, mielipiteet sekä ajatukset asioista muovaavat tilanteita vääristävästi. Tärkeää on päästä näiden asioiden yläpuolelle ja tarkasteltava tapahtumaa tai asiaa ikään kuin irrallisena itsestään. On tarkasteltava tapahtumaa tai asiaa vain tapahtumana tai asiana, havainnoiden, opiskellen sekä pohtien. On tärkeää pohtia, missä ongelma ilmenee, perehtyä tähän ongelmaan, ymmärtää ongelmaa sekä etsiä ratkaisu itse ongelmasta.

Henkilökohtaisen tavan suhtautua merkitys on todella suuri. On nähtävä asiat asioina sekä pyrittävä näkemään oman itsen ja näkemyksensä vaikutus asian suhteen.

Analysoidessa on eroteltava itsenä tapahtumasta tai asiasta sekä nähtävä se ratkaistavana olevana yhtälönä. Vastuun ottaminen tapahtuman tai asian tutkimisesta, mahdollisista epäkohdista sekä siihen liittyvistä tekijöistä mahdollisimman kattavasti on välttämätöntä. Mitkä tekijät ovat tärkeitä tapahtumassa tai asiassa ja miksi? Mitä haluat oppia tapahtumasta tai asiasta ja miksi?

Tarkastelemme asiaa myös ongelman näkökulmasta

Ongelman analysointi

Itse ongelman ja ongelman luonteen tarkastelussa on tarkoitus ottaa selvää itse ongelmasta ja ongelman luonteesta. Mikä on ongelma, mistä ongelma koostuu, mitkä tekijät vaikuttavat ongelmaan ja miten ongelmaa tulisi lähestyä. Tämän jälkeen keskitytään ongelman analysointiin. Mitkä ovat vaikuttavia tekijöitä ongelmassa? Mistä ongelma rakentuu? Mitkä ovat ongelman päätekijät?

Ongelma voi koostua mistä tahansa. Ongelmaan voi liittyä erilaiset tavat ajatella tai suhtautua. Ongelmaksi voi muodostua myös erilaiset tavat toimia. Ongelmana voi kokea myös erilaiset ihmiset ja asiat.

Ongelmaa analysoidessa on tärkeää tutkia ongelmaa monesta eri näkökulmasta. On tärkeää tarkastella ongelmaa mahdollisimman objektiivisesti sekä tutkailevasti ottaen huomioon ongelman ja siihen vaikuttavat tekijät mahdollisimman kattavasti. Tarkoituksena on pilkkoa ongelma mahdollisimman pieniin osiin ja tarkastella jokaista osaa ja ongelmassa vaikuttavaa tekijää mahdollisimman tarkasti ja johdonmukaisesti. Miten mikäkin osa on tekemisissä itse ongelman kanssa ja miten ne vaikuttavat itse ongelmaan. On tärkeää myös, että näkee ongelman ratkaistavissa olevana yhtälönä sekä tutkii sitä myös sellaisena. Mitä liittyy pisteeseen A ja mitä liittyy pisteeseen B? Miten tekijät yhtälössä keskustelevat toistensa kanssa?

4. Itsetutkiskelu

Itsetutkiskelu on omaan itseensä tutustumista sekä omien asioiden tutkimista. Itsetutkiskelu lisää ymmärrystä omasta itsestään, mutta sitä kautta myös ymmärrystä elämästä ja sen mekanismeista. Elämän ymmärtämisen kautta lisääntyy myös ymmärrys ympäröivästä todellisuudesta. On välttämätöntä pohtia omaa itseään sekä omassa itsessä ilmeneviä ajatuksellisia rakenteitaan. Tullessaan tietoiseksi itsestään sekä tavoistaan ajatella ja toimia, on näitä myös mahdollista tällöin muuttaa ja muovata mieleisekseen.

Itsetutkiskelun tärkeimmät työkalut ovat rehellisyys sekä kyseenalaistaminen. Ilman rehellisyyttä, itsetutkiskelu on vain pinnallista. Kyseenalaistaminen taas haastaa miettimään ajatusrakenteidensa johdonmukaisuutta sekä näkemysten todenperäisyyttä. Kyseenalaistaminen koskee kaikkea ajatuksellista sekä saavutettavissa olevaa informaatiota. Henkilökohtaiset ajatukset ja asenteet on työnnettävä sivuun. Kuka minä olen? Mitä minä olen?

Itsetutkiskelun ideana on tarkastella oman itsen merkitystä ja vaikutusta asioihin. Itsetutkiskelussa korostuu henkilökohtainen vastuu elämästään ja tietoisuudestaan sekä valinnoistaan niin ajatuksellisesti kuin toiminnallisestikin. Kun ymmärrys asioiden välillä lisääntyy muuttuvat asiat ja niissä esiintyvät yhtälöt selkeämmiksi. Elämä ja sen sisältämät tapahtumat tai asiat muuttuvat johdonmukaisemmiksi ja yksinkertaisemmiksi.

Tarkastelemme itsetutkiskelua myös ongelman suhteen.

Itsetutkiskelu ongelmassa

Itsetutkiskelu on omien asioiden sekä oman itsensä tutkimista. Hyvin useassa tapauksessa ongelmien ratkaisussa itsetutkiskelu on hyvin olennaisessa osassa ratkaisuun pääsemisessä. Analysoinnilla on tarkoitus tehdä näkyväksi ongelman erilaiset tekijät ja niiden vaikutus itse ongelmaan kun taas itsetutkiskelulla on puolestaan tarkoitus löytää oma mahdollinen osuus kyseiseen ongelmaan. Mikä vaikutus omalla itsellä on kyseiseen ongelmaan ja miksi? Onko mahdollista, että ongelma on pelkästään ajattelun tasolla omassa itsessä?

Itsetutkiskelun tarkoituksena on päästä ymmärrykseen oman itsen vaikutuksesta itse ongelmaan. On tärkeää pohtia, miten voi itse vaikuttaa ongelman ratkaisemiseen. Voiko ongelma siis ratketa pelkästään itsetutkiskelun avulla.

On tarpeellista tutkia, miten ongelma vaikuttaa omaan itseen ja miksi, sekä mikä merkitys tällä vaikutuksella on ongelman suhteen. Itsetutkiskelun kautta on myös tarpeen tarkastella ongelman yhtälöä. Miten itse lähtökohtaan, pisteeseen A ja miten itse liittyy tavoitteeseen, pisteeseen B.

Itsetutkiskelun päämääränä on pohtia myös henkilökohtaisia tapojaan ajatella ongelman suhteen, suhtautumistaan sekä sitä, voisiko ongelman ratkaisu löytyä muuttamalla näitä kyseisiä asioita omassa itsessään. Miten ongelma liittyy omaan itseen? Mikä osuus omalla itsellä on ongelmaan?

5. Oivallus ja oivaltaminen

Tutkiessaan jotain tapahtumaa tai asiaa on määriteltävä tämä tapahtuma tai asia. Tämän jälkeen tapahtumaa tai asiaa on tutkittava monesta eri näkökulmasta. On tutkittava suhtautumistaan, analysoitava sekä tutkittava omaa osuuttaan ja näkemystään itse tapahtumaan tai asiaan. On tarkoitus ottaa selvää, mikä on tämän tapahtuman tai asian luonne, mikä on oma suhtautuminen, miltä tekijät näyttävät ja mitkä ovat tekijöiden liikkuvat osaset. Miten omassa itsessä vaikuttavat tekijät vuorovaikuttavat tapahtuman tai asian kanssa ja mikä on omien ajatusten sekä toimintamallien merkitys ja vaikutus tapahtumaan tai asiaan.

Tapahtumien ja asioiden analysointi sekä henkilökohtainen itsetutkiskelu johtavat väistämättä oivalluksiin. Tarkasteltuaan ajatteluaan ja suhtautumistaan, analysoinut tapahtuman tai asian rakenteet sekä pohtinut niiden merkitystä omaan itseensä, on mahdollisuus tarkastella itse tapahtumaa tai asiaa hyvin monesta eri

näkökulmasta. Tämän kautta löytyvät tapahtumaan tai asiaan liittyvät ongelmakohdat. Ongelmakohdat löytyvät joko tapahtumasta tai asiasta, omasta suhtautumisestaan tai tavoistaan ajatella ja toimia.

On siis tarkasteltava itse ongelmaa hyvin laajasti kaikista eri näkökulmista, ymmärrettävä ongelmaa ja löydettävä ratkaisu ongelmaan sitä kautta. Olenko miettinyt asioita irrallisina asioina? Mikä on itse ongelma? Mikä on ongelman ydin?

Oivallus ja oivaltaminen ongelman suhteen

Ongelmaa tarkastellessa on tarkoitus havaita todellinen ongelma tapahtumassa tai asiassa. Tarkoituksena on tunnistaa ongelma sekä pohtia, mitä tai mikä ongelma on ja miksi. Tämän jälkeen on pohdittava, mikä on ongelman luonne, mihin ja miksi ongelma liittyy sekä miten ongelma itsessään ilmenee. Analysoinnin tarkoituksena on tutkia, mitä ongelma pitää sisällään ja mitkä osaset ongelmaan liittyvät. Tarkoituksena on pilkkoa ongelma mahdollisimman pieniin osasiin ja tarkastella kokonaisuutta mahdollisimman objektiivisesti ja tarkasti. Itsetutkiskelun avulla on tarkoitus selvittää oman itsen osuus ongelmaan. Miten oma itse liittyy ongelmaan, miten oma itse vaikuttaa ongelmaan ja olisiko mahdollista keksiä ratkaisu ongelmaan itsensä kautta.

Tehokkainta ja selkeintä on rakentaa mahdollisimman yksinkertainen näkymä ongelmasta, tutkia ongelmaa ja löytää ratkaisu ongelmaan itse ongelmasta. Ongelma tulee selkeäksi sekä näkyväksi tutkailemalla pistettä A jokaisesta neljästä näkökulmasta (Ongelma, Ongelman luonne, Ongelman analysointi, Itsetutkiskelu ongelman suhteen) sekä tutkailemalla pistettä B jokaisesta neljästä samaisesta näkökulmasta. Kaikkein tärkeintä on kuitenkin tutkia näiden kahden välissä sijaitsevaa estettä, itse ongelmaa, mahdollisimman laajasti ja tarkasti.

Oivaltamisen tarkoituksena on rakentaa ymmärrys ongelmasta ja sitä kautta löytää ratkaisu itse ongelmaan. Tämä jälkeen on mahdollista siirtyä itse ongelman ratkaisemiseen. Onko kaikki näkökulmat ongelman suhteen otettu huomioon? Ymmärtääkö itse ongelmaa?

6. Toiminnan tai ajatuksen muuttaminen

Ajatustyö liittyen tapahtuman ja asian tutkimiseen antaa mahdollisuuden tutustua ongelma-kohtiin, jotka tapahtumassa ja asiassa vaikuttavat. Tätä kautta on mahdollisuus myös havaita vaikuttava ongelma sekä keksiä ratkaisu tämän ongelman ymmärtämisen kautta. Ratkaisu käytäntöön ottaminen vaatii suoraa toimintaa mikäli ratkaisun haluaa muodostuvan todelliseksi. Tämä vaatii oivaltamisen hyödyntämistä sekä koko ajatuksellisen prosessin kiteyttämistä yhdeksi ratkaisuksi.

Tutkimisen tarkoituksena on herättää ja nostaa esiin ajatuksia, ongelma-kohtia sekä oivalluksia ja ratkaisuja tutkittavan asian suhteen. Tärkeintä on, että työskentelee tapahtuman tai asian tutkimisen parissa tietoisesti huomioiden jokaisen olemassa olevan näkökulman.

Tarkoitus on saada kasattua koko tähänastinen ymmärrys ja ajatus sekä lähteä toimimaan sen pohjalta. Kaikkein tehokkainta on kuitenkin jatkaa asian prosessinomaista tutkimista vaiheittain uudelleen ja uudelleen. Tämä tuo väistämättä esiin tapahtumien ja asioiden yhtälöiden samankaltaisuuden sekä oppimisen prosessin selkeät periaatteet. Mitä muutos vaatii? Mitä tarvitsee muuttaa ajattelussaan?

Muutos ongelman suhteen

Muutos ongelman suhteen tarkoittaa ongelmassa vaikuttavien ja esteen luovan tai luovien tekijöiden konkreettista muuttamista ratkaisun mukaisesti ongelman ratkaisemiseksi. Ratkaisusta tehdään tällä tavoin konkreettinen. Kaikki aikaisempi ajatustyö ja sen myötä syntynyt prosessi on välttämätöntä, joka muuttuu ymmärryksen kautta konkreettiseksi ratkaisuksi ongelman suhteen.

Kuten prosesseissa yleensä, ratkaisu ei välttämättä tule näkyväksi johdonmukaisesta tutkimisesta huolimatta ensimmäisellä yrittämällä. Tämän vuoksi johdonmukainen tutkiminen vaatii toistamista sekä tekijöiden huomioimista vieläkin tarkemmin ja kattavammin. Ongelma voi myös lakata olemasta tai tulla näkyväksi tutkimisen alkuvaiheilla. Ongelma ei aina välttämättä vaadi konkreettista toiminnallista muutosta, vaan ongelma voi löytyä henkilökohtaisista tavoista ajatella, suhtautua tai toimia.

On myös ymmärrettävä, että yhden ongelman ratkettua on olemassa lisää ratkottavia ongelmia. Kun ongelma pisteen A ja pisteen B välillä on ratkennut, tulee pisteestä B tällöin lähtökohta ja janan toiseen päähän tavoitteeksi muodostuu piste C. On hyvä tarkastella ongelmanratkonnan prosessia ja tarkastella, voisiko prosessissa syntyneitä oivalluksia hyödyntää muihin olemassa oleviin ongelmiin. Mikä on ratkaisu ongelmaan? Miten muutos on konkreettinen?

Olemisen kolme vaihetta

1. Ymmärrys

Ymmärrys on tapahtuman, asian tai ongelman näkemistä eri näkökulmista sekä kokonaisuuden jokaisen pienen asian sekä tekijän merkityksen hahmottamista. Miksi mikäkin on ja miten mikäkin vaikuttaa? Mikä vaikutus milläkin asialla ja tekijällä on mihinkin?

Ymmärrys on yhteyksien näkemistä erilaisten tapahtumissa, asioissa ja ongelmissa vaikuttavien toimintamekanismien välillä. Ymmärrys tapahtumista, asioista sekä ongelmista kasvattaa ymmärrystä ja tietoisuutta erilaisten asioiden ja ongelmien rakenteista sekä mahdollistaa myös erilaisten ratkaisujen tutkimisen sekä hyödyntämisen erilaisissa tilanteissa. On ymmärrettävä omaa itseään ennen kuin on mahdollista ymmärtää täysin elämää, kuten on myös ymmärrettävä tapahtumia, asioita ja ongelmia ennen kuin voi ymmärtää ratkaisuja.

Tapahtumien, asioiden ja ongelmien aikana toteutetut tutkimukset ja niissä esiintyvä oppimisen prosessi johtavat ymmärrykseen. Tätä kautta myös henkilökohtainen näkemys elämästä raaminsa. Tämä rakentaa henkilökohtaisen maailmankatsomuksen sekä perustan omavaraiselle ajattelulle.

Ymmärtäminen on tiedon sisäistämistä ja kokemista sekä kokonaiskuvan hahmottamista kaikkine asioineen ja tekijöineen. Ymmärtäminen on erilaisten asioiden, tekijöiden, sekä ajatusrakenteiden, mutta myös tapahtumien, asioiden ja ongelmien kokonaisuuksien näkemistä objektiivisena. Tämän kautta nämä tekijät myös asettuvat järjestykseen. Ymmärtäminen on kaiken näkemistä järjestyksessä, yksittäisinä asioina ja tekijöinä niiden omille kuuluville paikoilleen. Ymmärryksen suurin tarkoitus on luoda näille tapahtumille, asioille ja ongelmille mahdollisimman selkeä sekä johdonmukainen reitti hyväksymiselle. Tämän jälkeen asioita ja tekijöitä on mahdollista tarkastella suhteessa omaan itseen ja miten asioiden ja tekijöiden kanssa haluaa itse toimia.

Ymmärrys luo asioista ja tekijöistä selkeän kuvan. Kun ymmärtää mikä on tapahtuman, asian tai ongelman todellinen luonne, miten se omaan itseen vaikuttaa ja onko tapahtumalla, asialla tai ongelmalla loppujen lopuksi mitään sen suurempaa merkitystä, on nämä helpompi myös hyväksyä. Tapahtumaan, asiaan tai ongelmaan voi etsiä ratkaisun tai sitten siitä voi vain luopua. Mikäli tapahtuma, asia tai ongelma tarvitsee lähempää tarkastelua, voi asian ottaa uudelleen tutkittavaksi.

Omaa käsitystään ymmärryksestä on tarpeellista tarkastella sekä sitä, mitä ymmärtäminen tarkoittaa itselleen yksilönä ja ihmisenä. Mitä ymmärrys on? Mitä ymmärtäminen tarkoittaa?

2. Hyväksyminen

Hyväksyminen on yksi elämän tärkeimmistä työkaluista sekä olemisen muodoista. Elämässä on ja tulee myös olemaan tapahtumia, asioita sekä ongelmia, jotka on yksinkertaisesti hyväksyttävä. Hyväksyminen on lopputulos tapahtumien, asioiden sekä ongelmien tutkimisesta.

Hyväksyminen muodostuu tapahtuman, asian tai ongelman ymmärtämisen kautta. Tapahtuman, asian tai ongelman ymmärtämiseksi tapahtumaa, asiaa tai ongelmaa on tutkittava monesta eri näkökulmasta. Ne on purettava mahdollisimman pieniin osasiin, niissä vaikuttaviin asioihin sekä tekijöihin, ja niihin on paneuduttava mahdollisimman syvällisesti. Jos tapahtuma, asia tai ongelma on yksinkertainen, silloin niitä voi lähestyä yksinkertaisesti. Jos tapahtuma, asia tai ongelma on monimutkainen, niitä on tällöin tutkittava ja prosessoitava mahdollisimman laajasti. Lopulta tapahtuma, asia tai ongelma näyttäytyy vain erilaisista osasista, asioista ja tekijöistä, koostuvaksi kokonaisuudeksi. Tämän kokonaisuuden ymmärtäminen mahdollistaa myös sen hyväksymisen.

Hyväksyminen on lopputulos ja viimeinen vaihe tapahtumien, asioiden tai ongelmien käsittelyssä. Hyväksymisen jälkeen päätös siitä, minkä ratkaisun haluaa tehdä, siirtyy yksilölle itselleen. Haluaako asioiden olevan kuten ne on vai haluaako muuttaa niitä jollain tavoin. Tapahtumasta, asiasta tai ongelmasta luopuminen on myös vaihtoehto.

Kun sisäistää ymmärtämisen sekä hyväksymisen merkityksen asioiden tutkimisessa, niitä pystyy myös käyttämään työkaluina jokaiseen tapahtumaan, asiaan tai ongelmaan elämässä. Miten päästä ymmärrykseen ja hyväksymiseen? Mitä on hyväksyminen ja mitä se merkitsee?

3. Luopuminen

Luopuminen tarkoittaa päästämistä irti tapahtumasta, asiasta tai ongelmasta. Tapahtuman, asian tai ongelman luonteen sekä rakenteen perinpohjainen ymmärtäminen luo reitin hyväksymiselle. Tämän jälkeen ratkaisut tapahtuman, asian tai ongelman suhteen tulevat myös näkyväksi.

Tapahtuma, asia tai ongelma on ensin hyväksyttävä, ennen kuin siitä voi todella luopua. Tapahtumien, asioiden ja ongelmien muuttaminen ja korjaaminen on mahdollista, mutta ensin on luovuttava vanhasta, että tilalle voi rakentaa uutta. Uuden rakentaminen vaatii aina luopumista vanhasta.

Luopuminen on vaihe, joka sinetöi tapahtuman, asian tai ongelman pitkäjänteisen tutkimisen. Luopuminen tarkoittaa irti päästämistä ja etenemistä sekä uuden vastaanottamista. Tämän toimenpiteen tarkoituksena on päästää irti ongelmia aiheuttavista sekä epäkäytännöllisistä ja epäjohdonmukaisista asioista ja tekijöistä sekä antaa tilaa uusille tavoille ajatella sekä toimia. Luopumisen seurauksena nämä asiat ja tekijät lakkaavat olemasta tehden elämästä selkeämpää sekä yksinkertaisempaa. Mistä tulisi luopua? Mitä tapahtumaa, asiaa tai ongelmaa tulisi tutkia?

Minä

1. Minä

Tapahtuman asian tai ongelman tutkimisen prosessin avulla voi pureutua järjestelmällisesti näissä vaikuttaviin epäkäytännöllisiin sekä epäjohtonmukaisiin asioihin ja tekijöihin. Epäkäytännölliset asiat ja tekijät luovat ristiriitoja sekä esteitä aiheuttaen reaktioita niin yksilössä itsessään kuin elämän ja todellisuuden tulkitsemisessakin. Tapahtumien, asioiden sekä ongelmien tutkimisen myötä henkilökohtainen ymmärrys muuttuu selkeämmäksi ja ajatukset sekä toimintamallit näkyviksi. Tätä kautta elämä sekä todellisuus muodostuu johdonmukaisemmaksi. Tästä syntyy ketjureaktio, jonka johdosta yksilö alkaa kyseenalaistamaan elämäänsä, todellisuuttaan, mutta myös omaa itseään. Kuka minä olen? Mitä minä olen? Mitä on elämä? Mitä on todellisuus?

Tämänkaltaiset kysymykset kumpuavat esiin hämmästyneisyyden ja uteliaisuuden keskeltä. Yksilö ajautuu tällöin täysin uudelle maaperälle. Kysymysten avulla on mahdollisuus ja hyvinkin tarpeellista tutkia henkilökohtaista elämäänsä sekä todellisuuttaan ja rakentaa ne itselleen mahdollisimman mieleisiksi. Kysymykset johdattavat yksilöä myös itsensä äärelle, mikä on ihanteellisin lopputulema. Reitin luominen yksilön itsensä syvimpään ytimeen.

Mikä on jotain sellaista, mistä tulisi päästä selville ja mistä tulisi päästää irti? Tämä on koko ympyränmuotoisen ajattelun perusidea. Aiemmin mainittujen toimenpiteiden jälkeen haittatekijöiden ja ylimääraisten asioiden ja tekijöiden lakattua olemasta jäljelle jäävä tila vapautuu toisaalle. Oman itsensä tutkiminen myös johdattaa yksilön tietoisiksi itsestään, mikä toimii työkaluna uudelle tutkimusmatkalle; syvemmälle yksilöön itseensä. Tietoisuus omasta itsestään luo mahdollisuuden tarkkailla omaa itseään, mutta myös ympäröivää maailmaa kuin irrallaan itsestään. Tämän kautta on mahdollista nähdä asiat vain olemassa olevina sekä toistensa kanssa vuorovaikuttavina asioina ja tekijöinä. Näin ollen loppujen lopuksi on vain "minä", kaiken vuorovaikuttaessa ja tapahtuessa omassa itsessään, mutta myös itsensä ympärillä. Kaikki vain yksinkertaisesti on. Tällöin valinta jää vain omalle itselleen siitä, mihin näistä asioista tarttua sekä minkä vain antaa olla ja mennä.

Minää tutkiessa on unohdettava kaikki muu ajatustyö sekä tutkiminen ja asetettava vain itsensä äärelle oman itsensä kanssa. Tämän vaiheen tarkoituksena on päästää irti kaikesta, luopua kaikesta ja nähdä itsensä vain itsenä. Tässä vaiheessa on tarkoitus harjoitella kaikkea edellistä konkreettisina toimina ja nähdä itsensä vain olemisen kolmen vaiheen kautta.

Hyperkubistinen tutkielma metatroniikan mukaan

Viialassa työhuoneellani olen aloittanut ensimmäisiä hyperkubistisia tutkielmiani ja käytän yhtä niistä esimerkkinä, kuinka metroniikka näkyy työkaluna analysoitaessa sekä tarkastellessa erilaisia tapahtumia, asioita tai ongelmia.

Tässä tutkielman tutkimuksessa sovellan metatroniikan ulottuvuuksia sekä itsetutkiskelun prosesseja konkreettiseen asetelmaan. Tavoitteena ei ole kuvata asetelmaa sellaisenaan, vaan paljastaa sen rakenteet, merkitykset sekä tekijän tietoisuuden vaikutuksen niihin. Tutkimus etenee ulottuvuus ja siihen liittyvät vaiheet kerrallaan, metatroniikan integraation mukaisesti kolmiulotteisesta havainnosta kohti mielen prosesseja lopulta tietoisuuden tasolle, jossa teos ja tekijä kohtaavat.

Asetelmana toimii omenoista, banaaneista sekä mariskool -maljasta luotu asetelma, joka on asetettu puiselle pöydälle vanhasta lakanasta tehdyn liinan päälle.

Kolmas ulottuvuus, informaatio ja vuorovaikutus (3D):

Asetelma ilmentyy fyysisten rakenteidensa kautta kolmannessa ulottuvuudessa. Asetelma kuvataiteessa on erilaisista esineistä koottu kokonaisuus, jota voidaan kuvata esimerkiksi maalaten. Asetelmia on maalattu kautta taiteen historian, ja ne ovat sisältäneet astioita, hedelmiä, erilaisia ruokatarvikkeita tai muita esineitä. Asetelman avulla maalatessa voi tutkia tämän asetelman erilaisia tekijöitä, kuten kuinka asiat ja esineet vuorovaikuttavat toisiinsa nähden, miten valo ja varjo käyttäytyy sekä kuinka asetelmaa ylipäätään kuvata henkilökohtaisen näkemyksensä mukaisesti.

Asetelmaan valitut asiat tai tekijät keskustelevat toistensa kanssa, tai niiden avulla voi rakentaa mielenkiintoisia mielleyhtymiä tai ajatuksellisia vihjeitä näkemyksistään. Asetelma ei välttämättä siis ole vain erilaisista asioista tai tekijöistä kasattu kokonaisuus, vaan asetelma itsessään voi pitää sisällään viestin, tarinan tai tarkoituksen.

Kun asetelmasta tehtyä maalauksellista teosta katsoo, voi nähdä joko pelkästään yritelmän imitoida todellisuuden ilmiötä, tai sitten nähdä taidon, tekniikan sekä näkemyksen tuoman nerokkuuden itse maalauksessa. Asetelman kuvaaminen esimerkiksi mahdollisimman realistisesti vaatii taitoa ja ymmärrystä menetelmistä sekä tarvittavista välineistä. Ymmärtääkseen asioita ja tekijöitä sekä niiden asettumista kaksiulotteiselle pinnalle tunnistettavasti ja realistisesti, on ymmärrettävä perspektiiviä ja tapaa kuvata näitä. On ymmärrettävä valon käyttäytyminen sekä sen tuomat ilmiöt oikeassa suhteessa maalattuun kuvaan. On myös ymmärrettävä maalattavan kohteen oikeasuhtaisuus sekä sen asetteleminen maalattavalle pinnalle niin, että kuvattu teos olisi myös tulkitsijalleen johdonmukainen sekä kiinnostava.

Kun käytän esimerkkinä asetelmaa omenoista, banaaneista, mariskool -maljasta sekä niiden sijoittumisesta liinalle ja pöydälle, tulee minun tarkastella myös tätä asetelman kokonaisuutta monesta eri näkökulmasta.

1. Asetelma: omenoita, banaaneja ja mariskool pöydällä liinan päällä

Asetelmaa tulkitaan näkemällä ja havaitsemalla. Asetelma sisältää geometrisia aloja sekä muotoja. Erilainen materiaali myöskin ilmentyy asetelmassa, kuten puu, lasi, hedelmät, kangas. Nämä kaikki ovat luonnon tarjoamia rakenteita, ja niillä kaikilla on historiansa. Omena on lähtöisin puusta, 'puu on lähtöisin siemenestä, siemen on lähtöisin omenasta. Kangas on joskus ollut pellolla kasvavaa puuvillaa, sekin on saanut alkunsa siemenestä. Pöytä on puuta, ja puu on kasvanut ja saanut alkunsa samoin tavoin. Puu on käsityön voimin valmistettu geometrinen sääntöjen mukaisesti pöydäksi, joka asetelmaa kannattelee. Pöydän tarkoitus on luoda taso, jolla esineet ilmentyvät kuvattavaksi.

Tämänkaltaisen ajattelun kautta näemme sekä materiaalisen historian, mutta myös eri merkitykset sekä rakenteet asetelmassa sekä siihen vaikuttavissa tekijöissä. Pöytä ei ole vain pöytä, sillä on merkitys suhteessa sen päälle aseteltuihin tekijöihin. Omena ei ole vain omena, vaan se on ilmentymä jatkumosta, toistosta, kehästä. Mariskool on malja, suunnitelman mukaan toteutettu esine ja teos. Lasi on joskus ollut hiekkaa ja siitä on luovan prosessin kautta tehty esine. Kaikki nämä aiemmin mainitut ovat olleet joskus todellisuudessamme esiintyvien materiaalien ominaisuuksien muovattuja lopputuloksia. Nämä kaikki myös sisältävät geometriset matemaattiset rakenteet. Omena tai pöytä eivät ole abstrakteja objekteja, vaan ne rakentuvat todellisuutemme säännöille.

Ongelma: asetelman purkaminen ja uudelleen rakentaminen hyperkubismin periaatteiden mukaisesti

Käsittelemme asetelman purkamista ja uudelleen rakentamista hyperkubismin periaatteiden mukaisesti ongelman yhtälöiden kautta. Määrittelemme lähtökohdan, pisteen A, sekä tavoitteen, pisteen B. Tämän lisäksi pohdimme mahdollista estettä, ongelmaa, näiden kahden pisteen välillä.

Lähtökohta, A:

Lähtökohtana toimii pöydälle liinan päälle kasattu asetelman kokonaisuus, joka sisältää omenoita, banaaneja, mariskool- maljan sekä näiden alla olevan vanhasta lakanasta tehdyn liinan. Nämä on aseteltu pöydälle, joka toimii asetelman jalustana.

Tavoite, B:

Tavoitteena on asetelman purkaminen sekä uudelleen rakentaminen hyperkubismin periaatteiden mukaisesti. Tavoite on luoda hyperkubistinen tutkielma, joka ilmentää kolmea eri ulottuvuutta, kolmatta informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuutta, neljättä mielen ja ajatuksen ulottuvuutta sekä viidettä tietoisuuden ulottuvuutta samanaikaisesti. Tutkielmassa ulottuvuudet vuorovaikuttavat, mutta myös leikkaavat toisiaan niin ajatuksellisesti kuin rakenteellisestikin. Tutkielma rakentuu vanhan materiaalin avulla. Tutkielman pohjaksi muodostuu vanha lipaston laatikon pohja. Muita ulottuvuuksia kuvaa eristeenä toiminut vanha finnfoam levy. Tutkielmassa esiintyy erilaisia kollaasimateriaaleja kuten vanhaa puukuvioista dc-fixiä, puu itsessään, vanhat vaatteet sekä puumateriaalit. Valokuvakollaasi tuo sirpaleita realistisesta todellisuudestamme.

Este, ongelma:

Useita vuosia yritettäessä luoda hyperkubistista teosta, on ongelmaksi muodostunut ajatuksellinen haaste luoda teoriaa vastaava visuaalinen näkemys ja tulkinta. Henkilökohtaiset tavat ajatella taidemaalauksesta sekä aikaisemmat teoriat esimerkiksi perinteisen kubismin suhteen ovat vanginneet ajattelun kaksiuolotteisen pinnan tasolle. Kubistit yrittivät vangita tämän moniulottuvuuksellisuuden kaksiuolotteiselle pinnalle mahdollisimman kattavasti. Myös ajatukset mielen ja ajatuksen, mutta myös tietoisuuden kuvaamiseksi tuottavat haasteita.

Miten kuvata kolmea toisistaan eroavaa ulottuvuutta samanaikaisesti ja vakuuttavasti niin, etteivät ne sulje toisiaan pois eivätkä tuhoa toisiaan? miten nämä ulottuvuudet rakentuvat luovan prosessin tuotokseksi?

Materiaalintojen suhteen esteeksi muodostuu teorian mukaiset elementit, kuten asetelmassa esiintyvien asioiden ja tekijöiden viitemäinen muistutus. Kuinka kuvata omenaa kierrätysmateriaalien avulla?

2. Asetelman luonne:

Havaittaessa sekä tulkittaessa asetelmaa, on tärkeää tutkia henkilökohtaista suhtautumistaan asetelmaan sekä asetelman luonnetta. Tässä tapauksessa asetelma toimii alustana hyperkubistisille tutkielmille. Asetelma ei siis informaation näkökulmasta sisällä mitään erityistä kannanottoa tai viestiä, vaan se on enemmänkin rakenteellinen malli tuleville tutkielmille. Se on fyysinen tilassa toimiva rakenteellinen kokonaisuus, jonka rakenteellisuutta on tarkoitus tutkia sekä jonka erilaisia asioita ja tekijöitä on tarkoitus tarkastella monesta eri näkökulmasta sekä kuvakulmasta yhdenaikaisesti. Asetelman kokonaisuuden tarkoitus on sen esiintyminen havaittava sekä tulkittavana kohteena, harjoituskappaleena.

On myös tarpeen tutkia henkilökohtaista suhtautumistaan asetelmaa kohtaan sekä siinä esiintyviin elementteihin. Miksi nämä asiat ja tekijät ovat valikoituneet asetelmaksi? Miksi omena, banaani, mariskool, liina ja pöytä?

Olen tehnyt aikaisempia kubistisia tutkielmia samasta aiheesta vuosia sitten. Hyperkubismin yksi periaate on, että samoja asioita tutkitaan ja maalataan eri näkökulmista sekä kuvakulmista uudelleen ja uudelleen. Tämän vuoksi asetelma juuri tämänkaltaisena on minulle tärkeä. Asetelmalla tässä muodossaankin on siis jo olemassa oleva lähtökohta ja merkitys. Se ei ole siis sattumanvaraisesti valittu kohde, vaan jatkumo jo olemassa olevasta prosessista. Yksi asetelma kuvaa siis samaa vuosien mittaista tarinaa, yhdestä näkökulmasta, asetelman näkökulmasta. Kuinka itse suhtaudun asetelmaan? Asetelma on minulle tutkimuskohde siinä missä olen maallannut myös muita asetelmia sekä niissä esiintyviä tekijöitä useaan kertaan. Esimerkiksi kitara elementtinä esiintyy useissa teoksissani erilaisissa asetelmissa ja on kuvattu eri tavalla eri aikakausina. Nämä ovat tutkimuksen kohteita, asioita sekä tekijöitä. Kohteiden analysointi, tutkiminen ja maalaaminen viehättävät minua maalaustavasta riippumatta.

Ongelman luonne

Ongelmaa tarkasteltaessa ongelma on mielen ja ajatuksen prosessi, joka liittyy tapoihin ajatella sekä suhtautua. Opittu tieto sekä ymmärrys jostakin hämärtävät kykyä päästä kiinni vapaan luovan prosessin timeen, itse luomiseen ajatuksettomasti ja tietoisuuden kautta.

Tässä tapauksessa lähtökohta, piste A, on selkeä, sekä tavoite, piste B, on myös selkeä. Ongelman luonne liittyy henkilökohtaiseen suhtautumiseen luovuuden erilaisia teorioita ja näkemyksiä kohtaan. Lähtökohtana toimiva asetelma on konkreettinen kolmiulotteinen kohde ja tavoite on tuottaa kolmiulotteinen hyperkubistinen tutkielma.

3. Asetelman analysointi:

Analysoidessa asetelmaa on otettava huomioon konkreettiset tekijät asetelman kuvaamista varten. Miten asiat ja tekijät vuorovaikuttavat toisiinsa nähden sekä ympäristöönsä nähden. Miten omena asettuu pinnalle, miten se vuorovaikuttaa muiden asioiden sekä tekijöiden kanssa ja mikä sen rooli on asetelmassa rakenteellisena elementtinä. Miten banaani asettuu tai miten asettuu mariskool malja. Miten liina vuorovaikuttaa näihin tekijöihin ja mikä rooli liinalla on asetelmassa? mikä on pöydän rooli asetelmassa?

Nämä kaikki asetelmassa vaikuttavat asiat ja tekijät ovat konkreettisia olemassa olevia elementtejä. Hedelmät ja astiat, kuten myös pöytä on kolmiulotteisia rakenteellisia ja konkreettisia objekteja, jotka asettuvat niille asetetuille paikoilleen. Näiden tekijöiden kolmiulotteisuutta todentaa valo, joka ilmentää olemusta, mutta myös tuo näkyväksi objektien syvyyden ja muodon. Valo ja varjo ovat siis yhtä konkreettisia todellisuuden elementtejä kuin myös tuo omenakin, rakenteena, ei niinkään vain havaintoa tukevana tekijänä. Valot ja varjot tässä asetelmassa paljastavat tämän asetelman rakenteellisuuden, kolmiulotteisuuden, mutta myös ajatuksellisen kerroksellisuuden. Pöytä tekijänä on muutakin kuin vain pöytä, jonka tasolle asetelma laskeutuu. Sen näkymättömissä on sitä kannattelevat rakenteet, jotka tekevät pöydästä pöydän. Näkemällä näitä rakenteita ei näe, mutta ne ovat silti olemassa ja ne kannattelevat koko asetelmaa. Nämä rakenteet jäävät yleensä varjoon ja huomaamatta, mutta ilman näitä rakenteita sekä pöydän tarkoitusta ja olemusta, ei asetelma pysyisi vakaana pöydällä, tai koko pöydän ideaa ja merkitystä ei olisi olemassakaan. Pöytä ei siis ole enää pöytä, mikäli sen rakenteet lakkaavat olemasta.

Liinan merkitys asetelmassa ei myöskään olen merkityksetön. Liina asettaa rajatun alan pöydän päälle, johon hedelmistä ja maljasta rakennettu asetelma asettuu. Ne ovat raamit, jonka sisälle tämä asetelma rakennetaan. Liina myös korostaa asetelmaa raameillaan luoden näille hedelmille sekä maljalle alusta, jossa ne näyttävät omansa itsenäisesti. Pöytä on siis rakenne, joka kokonaisuutta kannattelee ja joka mahdollistaa kokonaisuuden olemassaolon sellaisenaan. Liina luo raamit asetelmassa vaikuttaville asioille ja tekijöille. Hedelmät sekä malja ovat kolmiulotteisia tekijöitä näitten rakenteellisten sekä rajaavien tasojen päällä.

Ongelman analysointi

Ongelmaa analysoitaessa on otettava huomioon ongelmassa vaikuttavat tekijät. Ongelmaksi muodostuvat ajatusrakenteelliset haasteet siitä, onko itse tekijänä mahdollisuus luopua vanhoista uskomuksista ja ajatuksista taidemaalauksesta, mutta myös henkilökohtaista ajatusta edeltäviä teorioita sekä ajatuksia kohtaan.

Ongelmana tulevat myös tämän kautta materiaalivalinnat. Mitkä materiaalit kuvastavat ja todentavat tätä ulottuvuusajattelua? onko jokin liikaa, kuinka tasapaino säilyy? Miten materiaalin avulla voi muodostaa hyperkubistisen näkemyksen teoriaa vastaavaksi.

Tutkielmaa luodessa on myös muistettava hyperkubismin kieli. Hyperkubismi on rakennetta, merkitystä sekä tarkoitusta kunnioittava tapa ajatella. Miten nämä ominaisuudet näkyvät teoksessa, ja kuinka ne on mahdollista rakentaa itse teokseen?

4. Itsetutkiskelu asetelman suhteen

Itsetutkiskelu asetelman suhteen on tässä tapauksessa yksinkertaista. Koska tavoitteenani on luoda asetelmasta hyperkubistinen tutkielma, liittyy se henkilökohtaisiin tutkimuksiini sekä ajatusprosessiini asian suhteen. Tunnetasolla tunnen iloa ja lapsenomaista innostusta.

Miten tämä asetelma sekä siinä vaikuttavat tekijät liittyvät minuun, on tämä ainoastaan tutkimuksellinen elementti. Tämä on jatkumo jo maalatuille tutkielmille, mutta sitten taas ihan omanlaisensa hyperkubistinen tutkielma, jota seuraa vielä monta samasta asetelmasta tehtyä tutkielmaa.

Itsessään asetelmassa esiintyvät elementit eivät minuun juurikaan vaikuta. Pidän omenoista, banaaneista sekä mariskool- maljasta. Pidän näiden esteettisyydestä sekä varsinkin hedelmien alkukantaisuudesta ja tarinasta. Omena on kuvattu asetelmissa kautta aikojen, jo satoja vuosia ennen olemassaoloani. Itse omena on ollut olemassa jo tuhansia vuosia muotona ja olemuksena.

Voisin siis sanoa, että asetelman vaikutus minuun on ainoastaan tässä kohtaa tutkimuksellinen. Asetelma on kohde, jota havainnoin ja tulkitsen, analysoin ja jota pyrin muuttamaan ajatustani vastaavaksi luovan prosessin avulla.

Itsetutkiskelu ongelman suhteen

Kun tutkimme omaa itseämme suhteessa ongelmaan, on tarkasteltava suhtautumistaan ongelman suhteen. Jos olen itse tämän tutkielman luoja, määrittelenkö itse siis tälle tutkielmalle raamit ja minkä ajatusrakenteen kautta?

Suurin ongelma on henkilökohtainen suhtautuminen taiteeseen sekä siinä jo vallinneisiin ajatuksiin sekä ilmentymiin. Jos olen taidemaalari, tarkoittaako se sitä, että voin maalata ainoastaan kaksiulotteiselle pinnalle tai yrittää visualisoida ideoitani kaksiulotteiselle pinnalle?

miten oma itse vaikuttaa purkamiseen uudelleenrakentamiseen? suhtautuminen? näkemys? teoria?
oman itsen tapa tehdä?

5. Oivallus ja oivaltaminen asetelman suhteen:

Asetelman kokonaisuuden merkitystä, mutta myös siinä vaikuttavien asioiden ja tekijöiden erilaisia merkityksiä voi tarkastella asetelman tutkimuksen jälkeen. Asetelmaa voi pitää vain erilaisista esineistä rakennettuna kolmiulotteisena merkityksettömänä kokonaisuutena, tai sitten sen voi purkaa ja tehdä siitä merkityksellisen tutkimalla kohteen sisältämiä asioita ja tekijöitä, mutta myös niiden ominaisuuksia sekä tarinoita. Nykypäivän materialistisen näkökulman mukaan mikään materiahan ei ole muuta kuin materia, vaikka materiaalilla oma muistinsa sekä historiansa, mutta myös tarkoituksensa ja merkityksensä.

Omena on kehämäinen jatkumo olemuksena ja muotona, mutta se on myös ravintoa. Omena on toiminut myös symbolina erilaisissa historiallisissa kertomuksissa ja tarinoissa. Omena ei ole vain kolmiulotteinen rakenteellinen objekti, vaan sen historiallinen informaatio sekä sen kolmannen ulottuvuuden käytännölliset käyttötarkoitukset tekevät siitä myös merkittävän tekijän todellisuudessamme. Tämä on vain yhden tekijän esimerkki asetelman kokonaisuudessa. Samankaltaiset tarkoitukset ja merkitykset koskevat myös muita asetelmassa havaittavia asioita ja tekijöitä.

Asetelmassa havainnoidaan myös fyysisiä rakenteita, kuten mittasuhteita, muotoja sekä kuvakulmaa mistä asetelmaa kuvataan. Hyperkubismissa tarkoitus on tuoda esiin nämä piilotetut rakenteet sekä rakenteiden merkitys kokonaisuuteen nähden niin fyysisesti kuin filosofisesti. Hyperkubismi ei ole tulkintoja vain pinnasta, vaan rakenteista, tarkoituksesta sekä merkityksistä. Nämä ovatkin enemmän ilmentämisen kohteina kuin pinnalliset tekijät. Me näemme ja havaitsemme pinnan jokapäiväisessä elämässämme, mutta harvoin puhumme rakenteista tai ominaisuuksista, tarkoituksista tai merkityksistä niiden taustalla. Se on nyky-yhteiskuntamme suurin ongelma. Rakenteita eikä niiden merkitystä osata arvostaa, jonka vuoksi kukaan ei niitä myöskään halua yrittää ymmärtää. Tämä näkyy myös ihmisyksilöissä.

Valot sekä varjot tuovat näkyviin asetelman fyysiset ominaisuudet. Ilman valoa, meillä ei olisi asetelmaa. Ilman valoa ei olisi mitään muutakaan. Varjoa ei silti tule väheksyä, sillä ilman varjoa me emme näkisi näitä rakenteita emmekä havaitisi mitään muuta kun tylsiä kaksiulotteisia aloja. Toisaalta, jos ei ole varjoa, se tarkoittaa, ettei ole myöskään valoa.

Tässä tapauksessa asetelma toimii alustana hyperkubistiselle tutkielmalle. Jos mietimme oivalluksia sen suhteen, on meidän muutettava tapaamme nähdä nämä kohteessa vaikuttavat asiat ja tekijät. Omena ei ole realistinen muoto, vaan olemus ja ajatus, kuten muutkin vaikuttavat tekijät ja esineet. Hyperkubismissa nämä olemukset todennetaan nopealla havainnon viivalla sekä rakenteellisilla elementeillä, jotka imitoivat muotoa. Valokuvakollaasi sekä muu kollaasi antaa vihjeitä tekijöiden realistisesta olemuksesta. Hyperkubistinen asetelma on rakenteellinen sekä olemuksia yksinkertaisesti kuvaava kolmikerroksinen kokonaisuus, jossa todellisuutemme sirpaleet toimivat vain muistutuksena kolmannen ulottuvuuden todellisuudestamme.

Asetelmassa on tärkeä ymmärtää, mikä tämä asetelma on. Tämän jälkeen täytyy ymmärtää asetelman merkitys ja tarkoitus, ymmärtää asetelmaa rakenteellisesti ja konkreettisesti sekä tutkia, mikä sen henkilökohtainen merkitys ja tarkoitus on omalle itselle. Tämän kautta syntyvät myös oivallukset, jotka auttavat rakentamaan uutta tapaa toimia sekä ajatella.

6. Toiminnan tai ajatuksen muutos asetelman suhteen:

Tapahtumia, asioita tai ongelmia tutkittaessa johdonmukaisesti ja perinpohjaisesti, on niihin liittyvän toiminnan tai ajatuksenkin muuttaminen paljon helpompi prosessi toteuttaa. Asetelman suhteen monesta eri näkökulmasta tapahtuva tarkastelu auttaa ymmärtämään asetelmaa sekä siinä ilmeneviä tekijöitä. Asetelman tietoisesta tutkimisesta voidaan myös tehdä oivalluksia sellaisten asioiden suhteen, joita ei ole aikaisemmin nähnyt tai ymmärtänyt. Asetelman tuottama informaatio näkemällä on vain pieni osa siitä informaatiosta, jota kokonaisuus pitää sisällään rakenteidensa, merkityksensä sekä tarkoituksensa kautta.

Kun tämä tutkimus pohjautuu nyt kyseisen asetelman tutkailuun mutta myös sen toteuttamiseen hyperkubistisena tutkielmana, on mietittävä, mitä tämä käytännössä tarkoittaa ja mitä hyperkubismi ylipäätään on. Hyperkubismissa kuvataan kolmannen, neljännen sekä viidennen ulottuvuuden kerroksittainen vuorovaikutus niin ajatuksellisesti kuin fyysisestikin. Hyperkubistinen teos on henkinen prosessi ja matka, niin tekijälleen kuin katsojalleenkin. Hyperkubismi on enemmänkin älyllinen läpileikkaus kohteesta sen olemuksineen ja muotoineen, kuin pinnallinen näkemys. Tämän vuoksi hyperkubistinen teos on pinnallisesti yksinkertainen, mutta rakenteellisesti vaikuttava ja moniulotteinen.

Kun mietitään, mitä tulee muuttamaan tällaisen tutkielman, on pohdittava henkilökohtaisia tapojaan tehdä sekä ajatella maalaamisesta. Kaksiulotteisesta pinnasta on luovuttava, ja siirryttävä kolmiulotteisuutta tukeviin ratkaisuihin. Hyperkubismin kerrostuksellisuus teoksissa on konkreettisesti moniulotteinen, sen visuaalisen toteutetun monikuvakulmaisuuksiensa lisäksi.

Kaksiulotteisen pinnan sijaan siis kyseisessä tutkielmassa käytetään pohjana vanhan piirustuslipaston hyllyn pohjaa, jonka päälle liimataan kerroksittain pizzerian vanhojen talvieristeinä toimineiden finfoamista tehtyjen pohjien paloja.

Pohja toimii viidennen ulottuvuuden rakenteellisena symbolina, seuraava kerros kuvaa neljännen ulottuvuuden mieltä ja ajatusta, alustaa informaatiolle sekä päällimmäinen kolmannen ulottuvuuden muotoa ja konkreettisuutta.

Näin siirrymme kaksiulotteisesta maalaamisesta kolmen ulottuvuuden maalauksellisen teoksen rakentamiseen kaikkine elementteineen.

Muutos ongelman:

Muutos on yksinkertainen. Kaksiulotteinen rajoituksellinen pinta alkaa liikkumaan sisään ja ulos. Tämä on neljännen mielen ja ajatuksen ulottuvuuden kordinaatti. Teos rakentuu ulottuvuus kerrallaan kaksiulotteiselta pinnalta, missä kaksiulotteinen pinta kuvaa viidennettä ulottuvuutta ja päällimmäinen kuvaa kolmannen informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuutta.

Asetelma, jossa ilmentyvät pöytä sekä liinan päällä ilmenevät hedelmät ja kulho, kuvaavat osaltaan myös näitä ulottuvuuksia. Pöytä, tuo tietoisuuden rakenne, kannattelee liinaa sekä hedelmiä ja kulhoa. Liina, kaksiulotteinen pinta ja taso, mielen ja ajatuksen taso, jolle kolmiulotteiset objektit asettuvat. Hedelmät sekä kulho ovat tämän kolmannen informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuuden geometriset objektit.

Muutos on ajatuksellinen sekä konkreettinen. Ajatuksen tasolla luovutaan vanhoista ajatuksista, teorioista sekä näkemyksistä mitä taidemaalauksen tai luovuuden ylipäätään tulisi olla. Konkreettisesti rakennetaan teoriaa sekä visiota vastaava teos, joka ei rajoitu mihinkään aikaisempaan tapaan ajatella tai toimia.

Koska hyperkubismin tarina on vasta alkamassa, voimmekin kysyä:

Kuinka ilmentää hyperkubismia täydellisesti? mikä tai mitä on täydellinen muoto tai täydellinen olemus?

Neljäs ulottuvuus, mieli ja ajatus:

Kun rakennamme hyperkubistista tutkielmaa, tarvitsemme siihen ajatusta sekä mielikuvitusta. Siinä missä voimme todentaa kolmannessa ulottuvuudessa konkreettiset sääntöjenmukaiset rakennelmat, tarvitsemme mieltä ja ajatustamme purkaaksemme ja rakentaaksemme ne uudelleen. Hyperkubistinen tutkielma onkin ajatteluprosessin tulos, jossa huomioidaan sekä kolmannen ulottuvuuden säännönmukaisuus, mutta myös samanaikaisesti vuorovaikuttavat ulottuvuudet sekä niissä ilmenevät asiat ja tekijät.

Hyperkubistisessa tutkielmassa asetelmassa ilmenevät olemukset ja muodot tehdään ajatuksen mukaisiksi yksinkertaisiksi muodoiksi, jotka ilmentävät näiden olemusten ja muotojen ääriiivoja. Ne ovat nopeita, ajatuksenkaltaisia vivahteita sekä harkittuja vetoja, jotka luovat keveän sekä rakenteellisen näkymän kohteesta. Tämä kuvaa mielen ja ajatuksen tapaa rakentaa ääriiivoja asioille sekä määrittellä raamit. Toistensa päällä makaavat kerrokset sekä toistensa välille luodut valot ja varjot kuvastavat mielen pimeitä kulmia sekä piilossa pysyviä ajatusrakenteita. Vaikka kuinka ymmärrämme, emme silti koskaan näe kaikkea.

Kuten tutkittavassa asetelmassakin, mieli on tila tai taso, josta kolmiulotteisen todellisuutemme ymmärrys rakentuu ulospäin.

1. Ymmärrys:

Asetelmaa tutkiessa on ymmärrettävä asetelmaa itsessään fyysisenä sekä havaittavana rakenteena, mutta myös hyperkubismia sekä sen periaatteita. Asetelmaa on myös ymmärrettävä ajatuksellisena käsitteenä, mikä sen tarkoitus on ja mihin sitä käytetään.

Asetelma on erilaisista esineistä muodostettu kokonaisuus, jota kuvataiteessa voi käyttää mallina maalausta tehtäessä. Tämä asetelma on myös rakenteellisista asioista ja tekijöistä muodostuva kokonaisuus. Tässä tapauksessa näitä rakenteita ilmentävät hedelmät, kulho, liina ja pöytä.

Vaikka näemmekin vain pintaa, pitävät nämä rakenteet sisällään muutakin. Pöydällä on merkitys ja tarkoitus esineenä, kuten on omenalla, banaanilla, liinalla ja kulhollakin. Nämä eivät ole vain merkityksettömiä tekijöitä asetelmassa, vaan näillä kaikilla on omat tarkoituksensa erillisinä esineinä.

Tämän merkityksen lisäksi nämä esineet ovat myös fyysisiltä ominaisuuksiltaan erilaisia, mutta ne omaavat myös erilaisen historian. Omena on kasvanut puussa, ja puu on kasvanut maasta. Kulho on taas lasia, mikä on tehty hiekasta. kumpikin näistä on ollut ennen vain maan tomua, jonka jälkeen ne ovat löytäneet erilaisten prosessien läpi saman asetelman äärelle.

Todellisuutemme ei ole niin hajanainen ja monimutkainen, miltä se saattaa näyttäytyä. Me olemme ihmisenä kuten tuo omena, syntyen, viettäen aikamme tällä elämän oksalla, kunnes putoamme ja maadumme. Mekin jätämme siemenemme kasvamaan, josta me kehän lailla jatkamme tätä elämän kiertoa, kehää, ympyränmuotoista matkaa. Me jaamme samoja atomeja kuin esi-isämme, rakennuksemme jakavat samoja alkuaineita kuin mekin. Me emme ihmisinä ole sen erillisempiä tässä kokonaisuudessa, kuin mikään muukaan.

Kun katsomme hyperkubistista teosta, me katsomme itseämme, omia rakenteitamme sekä tapaamme ajatella. On hyvin mahdollista, että elämän meidät jättäessä, maadumme ja kasvamme puuksi, meidät muovataan pöydäksi tai hiekasta kullhoksi. Me hajoamme pieniksi tekijöiksi ja rakennamme uudeksi.

2. Hyväksyminen:

Asetelmaa tutkiessamme me hyväksymme näiden rakenteiden sekä säännönmukaisuuden olemassaolon. Me hyväksymme muodot ja olemuksen sekä sääntöjen mukaiset rajoitteet koskien asetelmassa vaikuttavia asioita ja tekijöitä. Valo käyttäytyy geometrinen sääntöjen mukaisesti, kuin myös asioiden ja tekijöiden asettuminen tasolle. Me emme voi muovata näitä tekijöitä itse asetelmassa malliksi, vaan meidän on tehtävä se mielen ja ajatuksen prosessien kautta.

Hyväksyminen liittyy myös tapoihin tehdä ja ajatella. Meidän tulee hyväksyä lainalaisuudet, mutta me voimme myös todellisuutemme rakenteita kunnioittaen rakentaa kaiken uudeksi mielikuvituksemme avulla. Me hyväksymme myös epävarmuuden, tutkimisen tarpeellisuuden sekä teosten toistonomaisuuden. Me hyväksymme, että meidän on kuvattava sama asetelma ja sama kohde yhä uudelleen ja uudelleen löytääksemme asioiden sekä tekijöiden todellisen olemuksen ja muodon sekä löytääksemme tätä kautta totuuden. Hyperkubismi on vain väline, jolla me todennamme pinnallisen ilmentymän sijaan logiikan kauneutta, leikkausta, jossa asiat ja tekijät asettuvat tasapainoisesti monikuvakulmaiseen kolmiulotteiseen rakennelmaan.

Me hyväksymme materiaalin ominaisuudet sekä niiden tarkoituksen, me ainoastaan puramme ja rakennamme ne uudelleen. Me hyväksymme ja kunnioitamme todellisuuttamme, me vain tuomme sen esille entistä kauniimmin. Me rakennamme kaiken uudeksi, niin ajattelumme kuin kuvammekin näkyvästä rakenteellisesta todellisuudestamme.

Hyväksymisen olemisen muoto antaa meille vapauden toteuttaa visiotamme ilman epämääräistä kaipuuta entiseen. Kaksiulotteisuus, ajatukset mitä minkäkin tulisi olla sekä uudet rakenteelliset sekä idealliset tulokulmat ovat asettuneet taloksi. Me hyväksymme tämän.

3. Luopuminen:

Asetelmaa ja hyperkubismia ymmärrettyämme sekä hyväksytyämme uuden tapamme nähdä, ajatella sekä toteuttaa rakenteellisia kolmiulotteisia näkemyksiämme, voimme luopua myös vanhoista tavoistamme ajatella.

Kaksiulotteinen pinta on historiaa, eikä se enää resonoi uuden tavan ajatella tai toimia kanssa. Myöskään aikaisemmat ajatukset kuvata todellisuuttamme ei ole enää totuudenmukainen. Todellisuutemme ei ole vain yksipakopisteinen pinta tai tila, vaan rakenteellinen moniulotteinen kokemus. Jos me riisuisimme näkyvän, ja näkisimme yhtälöt näkyvän takana, me kokisimme kaavoja ja ääriviivoja, teräviä kulmia sekä kepeitä pintoja. Todellisuutemme on vain illuusio, valon ja varjon luoma havainto todellisten rakenteiden takana. Valossa tai pimeässä, rakenteet ovat silti olemassa ja ovat olleet ja tulevat olemaan. Rakenteet ovat perusta kaikelle, joten meidän on luovuttava pinnallisen kuvan palvomisesta ja asetuttava kuvaamaan todellisuutta sellaisena, kuin se todella on, ei sellaisena, kuin se näyttääytyy. Ilman rakennetta, ei ole pintaa.

Meidän on luovuttava tyhjistä kritiikistä, tästä epäjohdonmukaisuuden ristiaallokosta ja asetuttava tarkoituksen, merkityksen sekä johdonmukaisuuden vahvalle alustalle. Meidän on rakennettava todellisuus sen todellisten ominaisuuksien mukaiseksi älykkäällä ajattelullamme ja luovuttava

alkukantaisesta kauneuden palvonnasta. Pinta, niin ihmisissä kuin esineissäkin, on arvoton, jos rakenteet eivät ole kunnossa.

Me hylkäämme ja luovumme pinnallisesta realismista asetumme takaisin johdonmukaisuuden ja todellisen kauneuden äärelle, rakenteiden ja säännönmukaisuuden äärelle. Sinne, mistä todellisuutemme todellisesti saa muotonsa.

Viides ulottuvuus, tietoisuus:

Todellisuutemme rakentuu tietoisuuden pohjalle, kuten myös rakentuvat älykkäät tapamme ajatellakin. Tietoisuus luo todellisuutemme ääriiviivat, ajattelumme sekä todellisuutemme raamit. Tietoisuus on jo rakentanut todellisuuden, me vain todennamme tieteellisillä löydöksillä olemassaolevaa todellisuuttamme. Samalla tavalla me löydämme ja pystymme sanoittamaan erilaisia tapoja ajatella sekä toimia. Kaikki on olemassa kaikista näkökulmista ja kuvakulmista siitä huolimatta, vaikka emme itse sitä niin yksilöinä näkisikään. Hyperkubismikin on ollut olemassa aina, nyt se on vain saanut nimensä ja todellisen merkityksensä. Hyperkubismi on löydetty todellisuutemme rakenteista, ajatuksemme vihjeistä sekä tietoisuutemme äännettömästä puheesta. Näyt, kuviot sekä kertomukset ovat todentaneet uudenlaista tapaa nähdä ja kokea, mutta myös tietoisesti tarkastella todellisuutemme rakenteita. Me näemme asiat vain, kuten ne ovat. Kaikkialta ja kaikkialle, yhdenaikaisesti.

Yhtäläillä kun todellisuus, jota hyperkubismin avulla todennamme, rakentuu tietoisuuden pohjalle. Samalla tavoin, kuin todellisuutemme rakentuu henkilökohtaisen ajattelumme pohjalle. Me luomme yhtäläillä rakenteet ja todellisuuden, kuten tietoisuus luo meidän omamme. Tekikö joku meidät kaltaisekseen, näin on kerrottu.

Me valitsemme luomisen sekä rakenteellisen tavan ajatella, me valitsemme luoda kaiken paremmaksi sekä selkeämmäksi, totuudenmukaiseksi. Me luotamme tietoisuuteen ja sen tuomaan viisauteen, todellisuutemme rakenteisiin sekä johdonmukaisuuteen. Me valitsemme älykkyiden.

1. Minä:

Kuka minä olen, mitä minä olen?

Ainoastaan tismalleen samanlainen rakenne kuin todellisuutemmekin. Minä näen, elän, ajattelen ja rakennan itseäni yhtäläillä kuin kasvavat puut ja syntyvät hedelmät, toteuttaen tarkoitustaan. Minä olen rakenne, geometrinen muoto, mitattavissa ja jäseneltävissä, aivan kuten muutkin olevat muodot. Mieleni on matemaattinen rakennelma, sen avulla minä tulkitseen todellisuutta, puran ja rakennan kaiken uudelleen. Minä olen se pieni hiukkanen, pieni osa rakennelmaa, joka kiteytyy osaksi todellisuuttamme.

Hyperkubismi on vain termi ja minullakin on nimeni, silti me olemme johdonmukaisuuden sekä säännönlaisuuden tuotteita. Me voimme kiljua, huutaa tai puhua. Olemme silti vain rakennelmia, moniulotteisia yksiköjä, jotka muovautuvat informaation vuorovaikutuksessa niin ympärillämme, kuin myös sisällämme. Mikään ei muutu, eikä mikään ole pysyvää. Kaikki tapahtuu tässä hetkessä samanaikaisesti ja kaikki on myös tulkittavissa yhdenaikaisesti. Me asetumme, olemme, ilmenemme.

Miten minä liityn hyperkubismiin? Minä olen hyperkubismi, kuten me kaikki olemme. Me olemme vain eläimiä, jotka osaavat puhua, kuin yhtäläillä luotu hänen omaksi kuvakseen. Me valitsemme kohtalomme. Me muovaamme todellisuuttamme, tahdoimme nähdä sitä tai emme. Tehtävämme on löytää totuus tämän näkyvän pinnan alta, rikkoa tämä ohjelmoitu kuva, ja rakentaa se totuudenmukaisesti uudelleen. Meidän on löydettävä totuus, minusta sekä sinusta, omasta itsestämme.

Minä olen tulkitsija, todentamassa näkemyksiä rakennetun tietoisuuden pohjalta. Kevyt nopea havainto todellisuudesta, tutkielmanomaiset teokset sekä analyyttinen lähestymistapa, ymmärrys muodosta, luonteesta sekä totuudesta. Tämä on hyperkubismi.

III. TAITEILIJATEKSTI

Olen pohtinut mielen ja olemisen erilaisia ulottuvuuksia jo ennen aloitettuani tuomaan visioitani esiin maalaamisen avulla vuonna 2017. Elämäni koki suuren murroskohdan vuonna 2014, jolloin ymmärsin elämää aivan uudeltaisesta näkökulmasta. Samaisena vuonna alkoi intensiivinen elämisen ja olemisen pohdiskelu, joka ei ole päättynyt vielä tänäkään päivänä. Elämän eri kerrokset sekä erilaiset metodit elämän tutkailemiseen ovat tuoneet minua lähemmäksi ymmärrystä omasta itsestäni, mutta myös ympäröivästä todellisuudesta. Elämä on täyttynyt erilaisilla näkökulmilla ja teorioilla, mutta myös oivalluksilla ja oppimisen kokemuksilla, jotka ovat rakentaneet minusta johdonmukaisuutta sekä ratkaisukeskeisyyttä tavoittelevan ihmisyksilön. Maailma ei näyttäydykään enää niin kovin mustavalkoisena, vaikka toisaalta kaikki perustuu lopulta hyvin yksinkertaisiin ja muuttumattomiin sääntöihin tässä tapahtumien, asioiden sekä ongelmien ennustamattomassa ristiaallokossa.

Valkoinen huone -tarina 2018

Valkoinen huone tarina on yksi ensimmäisistä kirjoituksista, jotka käsittelivät kuutiota minää ja minä käymää dialogia itsensä kanssa. Tarina resonoi vielä vuosia jälkeenpäin ulottuvuusteoriassa sekä itsetutkiskelussa. Tarina kannattaa itse kokea ja lukea, se ei kaipaa enempää selityksiä.

Elämä on ympyrän muotoinen -kirjat 2019

Vuonna 2019 valmistunut ja julkaistu elämä on ympyrän muotoinen, kuuden vaiheen itsetutkiskelu oli käänteentekevä kirja minulle itselleni. Useamman vuoden aikana tehty itsetutkiskelu sekä sen mukana tuomat oivallukset asettuivat yksiin raameihin. Samaisena vuonna julkaisin vielä saman sarjan työkirjan, jossa käsiteltiin ongelmaa ja sen ratkomista, ymmärrystä, hyväksyntää, luopumista sekä minää. Elämä on ympyrän muotoinen ideologiasta muodostuikin pohja itsetutkiskelun filosofialle, jota olen elämässäni hyödyntänyt erilaisissa tilanteissa.

Tuolloin ajatus oli kyllä jo hyvin hyperkubistinen, en tosin vain osannut jäsentää vielä ajattelua erillisiin ulottuvuuksiin asti. Oli kuitenkin selvää, että se ulottuvuus missä koemme asiat on eri, kun missä sitä prosessoimme. Tämän lisäksi tutkimukseni kohteena oli oman minän vaihe, jonka luokse yritin itsetutkiskelun avulla päästä. Olen aina ymmärtänyt, että on ajatteleva minä, mutta on myös toinen minä joka ymmärtää merkitykseni ja tarkoitukseni. Tämä jälkimmäinen on yrittänyt kertoa sitä minulle hyvin eri tavoin pitkin tutkimusmatkaani erilaisin visuaalisin visioin ja muistijäljin maalausprosessieni aikana.

Ajatteluni tuolloin keskittyi elämän havainnointiin ja tutkimiseen. Muistan saaneeni lukuisia kokemuksia siitä, kuinka ajattelun prosesseja hyödyntämällä pystyin muovaamaan sekä tapojani ajatella, toimia mutta myös rakentaa ajatuksen tasolla todellisuuttani mieleisekseni. Nämä kokemukset ilmenivät myös maalauksissani erilaisina geometrisina muotoina ja näkemyksinä todellisuutemme rakenteista.

Elämä on ympyrän muotoinen- artikkelit, 2019-2020

Elämä on ympyrän muotoinen -artikkelit jatkoivat siitä, mihin kirjat jäivät. Näissä artikkeleissa esiteltiin ensimmäistä kertaa informaation vuorovaikutus yksilöön ja yksilön vuorovaikuttaminen informaation suhteen ylipäätään. Lisäksi tarkennettiin alkukantaisuus ja älykkyys teemaa, joka on vahva tekijä elämä on ympyrän muotoinen elämänfilosofiassa

Vain eläin, joka osaa puhua, 2020

Vuodelle 2018 on merkitty päiväykset ensimmäisille runoille ja tarinoilleni, joita kirjoitin liittyen pohdintoihini elämästä sekä todellisuudesta. Vaikka pidin itsetutkiskelutekstini hyvin asiapitoisina ja käytännön esimerkkeinä elämästä sekä todellisuudesta, pidin myös todellisuuden kuvaamisesta sanoin hieman vapaammin. Yhdessä tarinassa, nimeltä ”valkoinen huone”, kirjoitan kuutiosta ja kahdesta hahmosta keskustelemassa keskenään. Keskustelun aikana minä, keskusteleen toisen hahmon kanssa, joka on myös tämä minä. Hahmo siis keskusteleekin itsensä kopion kanssa, itsensä kanssa, kuution sisällä. Runot käsittelivät toki muutakin. Kirjoitin rakkauden kaipuusta, aviokemioiden tuomista harhoista sekä todellisuutemme rakenteista.

Valikoiduista runoista syntyi runokirja vuonna 2020. Sen nimeksi tuli *Vain eläin, joka osaa puhua*. Tuona aikana tutkin todellisuutemme rakenteita tietoisesti, pohtien luontoa, luonnon rakennetta sekä minua tekijänä sen suhteen. Muistan istuneeni usein meren äärellä katsellen vaakatasoon asettuvaa horisonttia, tunteneeni itseni pieneksi sekä pohtien hiljaa. Runot käsittelivät tunteita, tuntemuksia, elämän ristiriitoja sekä tapahtumia. Runot käsittelivät myös todellisuutemme rakenteita. Myös yksi minulle merkittävä runo kubismista syntyi tuona aikana, jossa sanottiin: ”Kubisti, vai mielen nudisti? Useat ulottuvuudet, ääneen puhuttavat. Annan kolmioiden, asettua taloksi.” Samaisena vuonna maalasin ensimmäiset kubistiset teoksenikin.

Ulottuvuudet puhuttavat, 2022

Olin opiskellut Kankaanpään taidekoulussa jo parin vuoden ajan tutkien kubismia niin maalauksien kuin ajattelunkin avulla. Vuonna 2022 kirjoitin ensimmäisen ”ulottuvuudet puhuttavat” nimisen kirjoituksen, jossa käsittelin ajatuksiani kubismista sekä ulottuvuuksista. Ulottuvuudet puhuttavat II- teksti oli vielä hieman laajempi, mihin kokosin teoriaa perspektiivistä, kubismin historiasta sekä ulottuvuuksista. Olin tehnyt tuohon aikaan kollaasitekniikkaa hyödyntäen kubistisia teoksia, sekä pyrkinyt jo tuolloin viemään perinteistä kubismia hieman pidemmälle, siinä kuitenkin onnistumatta. Palaute kubismin tyyliuuntauksen tutkimisesta sekä maalaamisesta ei ollut kovin kannustavaa. Siitä kehoitettiin luopumaan useaan kertaan. Taide on kuitenkin ollut minulle henkilökohtaisesti kuin tiedettä, joten kubismi oli ainoa oikea tutkimuksen kohde minulle.

Kyseisissä kirjoitetussa pohdinnoissani pohdin neljättä ulottuvuutta sekä perinteisen kubismin kautta, mutta myös henkilökohtaisen näkemykseni kautta. Tällöin rakensin ajatuksen, että neljäs ulottuvuus minulle on mielen ja ajatuksen ulottuvuus, jonka suurin työkalu on mielikuviutus. Ymmärsin tuolloin, että voin purkaa ja rakentaa asetelmia mieleni mukaiseksi, mutta myös henkilökohtaisen näkemykseni mukaisesti. Olin kuitenkin aina vankina kaksiulotteisessa ajattelussani, ja vaikka kuinka yritin, en päässyt irti kaksiulotteisesta pinnasta. Tuolloin aloin käyttämään vanhoja tapetteja, pahveja sekä lehtileikkeitä kollaasitekniikkana toivoen saavani realistisia elementtejä maalaukselliseen teokseen kuvaamaan eri ulottuvuuksien vuorovaikutusta, mutta se ei kuitenkaan osoittautunut riittäväksi. Myös hyperkubismi tuli noihin aikoihin kuin yllättäen mieleeni. Aloin miettimään termiä ajatuksissani.

Mikulandskán tutkimuksia, 2023

Prahan taideakatemia, AVU, otti minut vaihto-opiskelijaksi vuonna 2023. Puolen vuoden ajan asuin Prahassa kaupungin keskustassa Mikulandská nimisellä kadulla mukavassa huoneistokokonaisuudessa, peräkkämarissa. Ensimmäisen opiskeluvuoron aikana presentaatiota itsestäni pitäessä kävi kyseisen koulun minua opettaneiden professorien, kuin myös oppilaidenkin mielipiteet selväksi. ”Miksi maalaat sata vuotta vanhoja tauluja?”, minulta kysyttiin.

Ajauduin myös ensimmäiseen luovaan solmukohtaan elämässäni, sillä olin tyytymätön henkilökohtaiseen tutkimusmatkaani kubismin parissa. Kahden ensimmäisen kuukauden aikana yritin miettiä, miten ilmentäisin

näkemyksiäni ja saisin vietyä tutkimuksiani eteenpäin. Toinen professoreista, jonka kanssa kävin keskustelujani yleensä kritiikin muodossa, kannusti minua piirtämään. Tämän jälkeen aloin piirtämään.

Syntyi nopea havaintoon perustuva tyyli, jonka ytimessä oli hiilellä piirretty jälki, sekä sen ympärillä muodostuva tilallinen taustaväritys. Kuva muodostui yksinkertaiseksi, mutta kuvasta ilmeni kuitenkin kohteen rakenteet. Tosin kaksiulotteiselle pinnalle. Tunsin jälleen päässeeni takaisin luovien prosessieni äärelle. Tämä tyyli tuki ajatustani mielestä, ajatuksen prosesseista sekä nopeista elämän havainnoista.

Kuution sisällä, 2024

Opiskeluaikani Kankaanpään taidekoulussa teki loppuaan. Palattuani Prahan opiskeluista takaisin Suomeen, minulla oli usea näyttely, joihin käytin uutta tyyliäni teoksissani. Teoksiin muodostui jälleen kollaasia, ja uutena tekijänä teoksiini ilmestyi pohjiksi myös turpeesta valmistettu akustiikkalevy. Akustiikkalevyä pystyi veistämään kolmiulotteiseksi, ja ajattelinkin, olisiko tämä se murroskohta, jossa olen löytänyt sen, mitä niin hartaasti etsin. Loppuyöni, *Revelation*, muodostui kokonaan kerroksittain liimattuihin akustiikkalevyihin, kollaasiin, valokuvakollaasiin sekä kaikki rakentui hennon hiiliviivan ympärille.

Kirjoitin opinnäytetyön, *Kuution sisällä (2024)*, jossa esittelin ensimmäistä kertaa Teorian ulottuvuuksista. Tiesin jo tuolloin, että Elämä on ympyrän muotoinen- ideologia ja Teoria ulottuvuuksista ovat toistensa parit, tarvitsin vain hieman aikaa asian sulattelemiseen. Nämä kolme eri ulottuvuutta kuitenkin olivat ne, joita olisin tahtonut tietoisesti jo maalauksellisessa loppuyössäni kuvata. Valitettavasti en onnistunut siinä. Tämäkin oli tavallaan omanlaisensa solmu luovassa työskentelyssäni. Koin, että minulla on teoria sekä materiaali, mutta silti en onnistunut ilmentämään sitä ajatukseni kaltaisesti. Vaikka käsitelin julkaisussani hyperkubismia, ilmaisin myös pettymyksen itseeni.

Nykyhetki: Hyperkubismi, 2025

Hyperkubismin manifesti sekä filosofia on kirjoitettu, tästä työ vasta alkaa. Työhuoneellani Viialassa tutkielmat ovat jo omissa prosesseissaan valmistumassa, ja ne toden totta ilmentävät kirjoitettua filosofiaa.

Toimikoon tämä jälleen muistiinpanona uusille ajatuksille,

Allekirjoitus

Jumala puhuu äänellä, jota korva ei kuule.

Anssi Matias Miettinen

21.11.2025

Lempäälä, Suomi

(Tämä dokumentti on versio 1.1. Siihen on korjattu kielioppivirheitä, sisällysluettelo, sivunumerot sekä metodi osioon neljän vaiheen sijaan kolme vaihetta, joka on ollut alkuperäinen tarkoitus. Lisäksi lisätty taustatekijöihin Elämä on ympyrän muotoinen -artikkelit sekä Valkoinen huone -kertomus.)